

Darius Kundrotas

Gyvenimas Kristuje

MALONĖS ŽINIA

www.maloneszinia.lt

Skaitant Bibliją,
stebint krikščionių gyvenimą,
iškyla nemažai klausimų: kas mes esame Kristuje,
kaip veikia Šventoji Dvasia, kaip reikia melstis,
kokia mūsų tarnystė
ir panašiai.

Apie visa tai – šioje knygelėje.

TURINYS

Adome ar Kristuje?	5
Mirę nuodėmei	11
Gyvi Dievui	17
Dvasios vedimas	19
Malonės valdžia	21
Pauliaus apaštalytė	24
Dvasios veikla:	
<i>Dvasia moko</i>	28
<i>Dvasia suteikia stiprybės</i>	29
<i>Malda Dvasioje</i>	34
<i>Dvasios vaisiai</i>	39
Tarnystės motyvai	42

Adome ar Kristuje?

Visų mūsų, kurie gimstame žemėje, protėvis yra Adomas. Nuo jo prasidėjo žmogaus giminė. Kai Dievas sukūrė Adomą, jis aprūpino jį viskuo, ko tik žmogui reikia. Tame tarpe jam davė ir įvairiausių vaismedžių, kurių vaisius jis galėtų valgyti. Įpareigojęs Adomą rūpintis Edeno sodu ir su Ieva pripildyti žemę palikuonimis, Dievas teuzdraudė Adomui ir Ievai vieną dalyką – valgyti vaisius nuo vieno medžio. Biblijos Pradžios knygoje rašoma: „Ir VIEŠPATS Dievas įsakė žmogui, tardamas: 'Nuo kiekvieno sodo medžio tu gali valgyti dovanai; bet nuo medžio pažinimo gero ir blogo nevalgyk; nes tą dieną, kai valgysi nuo jo, tu tikrai mirsi.'“¹

Kai Adomas ir Ieva suvalgė Dievo uždraustą vaisių, jie mirė. Tačiau tai buvo ne vien fizinė mirtis, kuria jie mirė išgyvenę dar ne vieną šimtmetį – tai pirmiausiai buvo dvasinė mirtis, kuria mirę jie įgijo nuodėmingą prigimtį.

Na, o mes visa tai, tą nuodėmę bei fizinę ir dvasinę mirtį iš Adomo paveldėjome. Mūsų kūnai, mirę fiziškai, suirs, o tuo tarpu dvasinė mirtis turės savas pasekmes, apie kurias rašoma Apreiškime Jonui: „Ir mirtis bei pragaras atidavė mirusiuosius, kurie buvo juose, ir jie kiekvienas buvo teisiamas pagal savo darbus. Ir mirtis bei pragaras buvo įmesti į ugnies ežerą. Tai yra antroji mirtis. Ir kas tik nebuvo rastas įrašytas gyvenimo knygoje, buvo įmestas į ugnies ežerą“.²

Kiekvienas žmogus, iš Adomo paveldėjęs nuodėmę ir mirtį, yra miręs ir atskirtas nuo Dievo. Miręs žmogus nėra įrašytas Dievo gyvenimo knygoje, jis neturi savyje Dievo gyvybės. Toks žmogus nusipelno antrosios mirties ugnies ežere, ir jis ten pasiliks visą amžinybę! Štai ką reiškia būti Adome – kebli padėtis su baisiomis pasekmėmis.

Viskas taip ir pasibaigtų, jeigu į šį amžinos mirties procesą nebūtų įsikišęs Dievas. Laiške korintiečiams rašoma: „Kaip Adome visi miršta, taip Kristuje visi bus padaryti gyvi“.³ Panašiai rašoma ir Laiške romiečiams: „Kaip per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį, o per nuodėmę – mirtis; ir taip mirtis perėjo į visus žmones, nes visi nusidėjo“.⁴ Laiške efeziečiams rašoma, kad nors

mes ir fiziškai gyvename, tačiau mes buvome mirę nuodėmėse. Akivaizdu, jog čia yra ne fizinė, bet dvasinė mirtis, kurią pagimdė nuodėmė: „Ir jis atgaivino jus, kurie buvote mirę nusizengimuose ir nuodėmėse, kuriuose jūs praityje vaikščiojote pagal šio pasaulio būdą“.⁵

Adome visi žmonės miršta, o tos mirties atlygis – ugnies ežeras. Tačiau Dievas turi galią paimti mirtį ir ją pakeisti gyvenimu, prakeikimą pakeisti palaiminimu. Štai keletas Biblijos vietų, kuriose rašoma apie mums suteiktą amžiną Dievo gyvenimą: „Nes nuodėmės atlygis yra mirtis; bet Dievo dovana yra amžinasis gyvenimas per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį“,⁶ „Bet Dievas, kuris yra turtingas gailestingumu, dėl savo didžios meilės, kuria jis mus mylėjo, net kai mes buvome mirę nuodėmėse, atgaivino mus kartu su Kristumi (jūs esate išgelbėti malone)“.⁷ Kristuje žmogus igauna Dievo gyvybę, ir Dievas įrašo jį į gyvenimo knygą.

Kai žmogus patiki, kad už jį Kristus išliejo savo kraują, sumokėdamas už visas jo nuodėmes, Dievas tokį žmogų atgaivina, suteikia jam Savo gyvybę, amžinąjį gyvenimą – Dievo gyvenimą! Tas amžinasis gyvenimas nėra mūsų nuopelnas – tai Dievo dovana! Jos dėka ja patikėjęs žmogus yra nebe Adome, bet Kristuje. Dievas iš Adomo žmogų perkelia į Kristų. Vienintelis dalykas, kurį mes galime padaryti, tai tikėti tuo. Tai – vienintelis Dievo reikalavimas iš mūsų. Nes nei vienas žmogus, kas jis bebūtų – kunigas, pastorius ar koks kitas šventikas, nėra pajėgus nei vieno žmogiškomis pastangomis perkelti iš Adomo į Kristų ir duoti amžinąjį gyvenimą.

Visa tai galima būtų palyginti su žmogaus skendimu beribiame vandenyne, neturinčiame kranto. Štai nutinka, kad žmogui ištiesia ranką gelbėtojas. Jeigu žmogus juo pasitiki, kad tas gali jį išgelbėti, tuomet jis gelbėtojui nelaukdamas ištiesia ranką. Bet jeigu žmogus pasitiki savo jėgomis ir ryžtasi pats išsigelbėti iš vandenyno, iš kurio nėra išsigelbėjimo, tuomet jis atmeta gelbėtojo ranką ir automatiškai atsisako būti išgelbėtas. Lygiai taip pat ir mes – supratę, kad nesame pajėgūs savęs išvaduoti iš nuodėmės ir iš bausmės už nuodėmę ugnies ežere, nelaukdami

griebiamės Gelbėtojo – Jėzaus Kristaus – rankos. Tokį žmogaus nusitvėrimą už gelbėtojo rankos Dievas priima kaip tikėjimą Jėzumi Kristumi, kad Jis tegali išgelbėti. Dievas gelbėja ne tuos, kurie savimi pasitiki, bet tuos, kurie pasitiki Juo.

Būti Kristuje taip pat reiškia būti Kristaus kūne. Biblijoje šios dvi sąvokos yra vartojamos sinonimiškai. Kristaus kūnas – tai tikinčiųjų žmonių grupė, visi tie, kurie yra perkelti iš Adomo į Kristų.

Pirmame laiške korintiečiams, 12 skyriuje, 13 eilutėje tikintiesiems yra rašoma: „Viena Dvasia mes visi (tikintieji) esame pakrikštyti į vieną kūną (Kristaus kūną)“.

Tą patį momentą, kai jūs nusprendžiate savo širdyje tikėti Jėzumi Kristumi kaip savo Gelbėtoju, Dievas Šventoji Dvasia, kaip rašoma, pakrikštija jus į Kristaus kūną. Tai – dvasinis krikštas. Tai – ne vandens krikštas, apie kurį jūs greičiausiai esate girdėję skelbiant vienur ar kitur. Tokio krikšto negali atlikti joks kunigas ar pastorius, jo neįmanoma nei pajusti, nei pamatyti. Tad žmogus, įtikėjęs Jėzumi kaip savo Gelbėtoju, yra pakrikštijamas, ir jis atsiduria pačioje saugiausioje, patikimiausioje vietoje – KRISTUJE. Nuo šiol Dievas, žiūrėdamas į jus, mato jus Kristuje, kuriame jūs turite atleistas visas nuodėmes – praeities, dabarties ir ateities: „Jis išgelbėjo mus iš tamsybės valdžios ir perkėlė mus į savo mielojo Sūnaus karalystę, kuriame mes turime atpirkimą per jo kraują, nuodėmių atleidimą“ [...] „Ir jus, mirusius savo nuodėmėse ir jūsų kūno neapipjaustyme, jis atgaivino kartu su juo, atleidęs jums visus nusikaltimus“.⁸

Perkeltam į Kristaus kūną tikinčiajam nebereikia išpažinėti nuodėmių – jos tampa visos atleistos. Jeigu mūsų nuodėmės dar nebūtų atleistos, mes vis dar tebebūtume Adome. Senajame testamente kunigai kas dieną aukodavo gyvulių kraują už izraelitų nuodėmes, nes tokia buvo Dievo įsteigta sistema nuodėmėms atleisti. Tačiau mirus Kristui, Jis pašalino nuodėmes visiems laikams, todėl nebereikia kasdienės aukos už mūsų nuodėmes. Laiške efeziečiams ir Laiške kolosiečiams rašoma, kad mūsų nuodėmės jau atleistos: „...kaip ir Dievas dėlei Kristaus jums atleido“⁹, „...kaip Kristus jums atleido, taip ir jūs atleiskite“.¹⁰

Patikėjus Kristaus atlikta auka už mūsų nuodėmės, Dievas padaro nemažai dalykų: Jis atleidžia visas mūsų nuodėmes, dvasiniu krikštu perkelia mus iš Adomo į Kristų, dovanoja mums amžinąjį gyvenimą. Taip pat Dievas dar duoda mums Savąjį teisumą. Antrame laiške korintiečiams rašoma: „*Nes tą, kuris nepažino nuodėmės, jis padarė būti nuodėme už mus; kad mes jame būtume padaryti Dievo teisumu*“.¹¹

Kristus, būdamas be nuodėmės, tapo mūsų nuodėme už mus – Dievas paėmė visas mūsų nuodėmes ir jas „užkrovė“ ant Savo Sūnaus. Tada Kristus visas mūsų nuodėmes užsinešė ant kryžiaus ir ten jas prikėlė, panaikino. Po to Jis prisikėlė ir atnešė mums teisumą. Todėl dabar mes, įtikėjusieji Kristumi, turime Dievo teisumą. Mūsų žmogiškasis teisumas nepatenkina Dievo, mes esame neteisūs prieš Jį. Tačiau dabar, turėdami Dievo teisumą, mes esame Jam priimtini. Dievas mus mato tarsi Savo apvalkale, mes esame apsirengę Dievo teisumu. Dabar Dievas mums tarsi sako: „Tu esi teišus, nes esi mano sūnuje“. Žiūrėdamas į mus Dievas nebemato mūsų teisumo. Vietoj to Jis mato Savo teisumą.

Taip pat Dievas mus sutaikė su Savimi, kaip rašoma Laiške romiečiams: „*Išteisinti tikėjimu mes turime taiką su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų*“.¹²

Gera būti taikoje su Dievu. Kas gi norėtų būti Jo priešu? Kai Dievas tikintįjį sutaiško su Savimi, tai reiškia, kad Dievas ant jo nebepyksta. Nebėra priežasties – juk Kristus jau sumokėjo už visas tikinčiojo nuodėmes. Tačiau ant netikinčiųjų, kurių nuodėmės neatleistos, Dievas išlies savo rūstybę ugnies ežere, jie per amžius neturės taikos su Dievu. Todėl mes skelbiame žmonėms evangeliją, kad jie susitaikytų su Dievu per Kristaus mirtį už jų nuodėmes.

Nutinka, kad mes susipykstame su giminaičiais, su draugais, pažįstamais. Vieni tai pergyvename lengviau, kiti – sunkiau, vieniems daugiau dėl to skaudu, kitiems – mažiau, vieniems tai trunka ilgiau, kitiems – trumpiau. Bet jeigu visas mūsų nuoskaudas sugretintume su ta baisia kančia ugnies ežere, kuri tęsis be pabaigos, tai mūsų skausmai paskeštų kaip lašas jūroje. Dievas lies visą savo sukauptą rūstybę ant žmonių, ir tai vyks be pertraukų, be jokios atgaivos! Visa tai paro-

do, kaip Dievas nekenčia nuodėmės. Argi nenuostabu viso to išvengti?!

Kuo labiau gilinamės į Bibliją, tuo aiškiau matyti, kad nepalyginamai geriau būti Kristuje, nei Adome, nepalyginamai geriau turėti nuodėmių atleidimą, amžiną gyvenimą ir taiką su Dievu, nei amžinai kęsti rūsčią Dievo bausmę už nuodėmes ugnies ežere.

Biblija – tarsi aukso kasyklos – kuo giliau kasi, tuo daugiau randi aukso ir praturtėji. Kuo labiau gilini esi į tai, kas esi Kristuje, tuo labiau pamatai, kad daraisi vis turtingesnis Jame.

Laiške efeziečiams rašoma: „*Dievas palaimino mus dangaus vietose visais dvasiniais palaiminimais Kristuje*“.¹³

Būti Kristuje reiškia, kad jums nieko nebereikia daryti tam, kad Dievas jus palaimintų, nes Kristuje jus Dievas jau palaimino. Šioje eilutėje yra dar kitas labai svarbus žodis – „visais.“ Tai reiškia, kad jums nebetrūksta jokio palaiminimo, ir jums nebereikia kažko siekti ar atlikinėti kokių tai apeigų, kad Dievas jus palaimintų. „Visi palaiminimai“ reiškia visi be išimties – Dievas jau davė viską, ką Jis begalėjo duoti. Laiške kolosiečiams rašoma: „*Nes jame kūniškai gyvena visa Dievystės pilnatvė. O jūs esate pripildyti jame, kuris yra visos kunigaikštystės ir valdžios galva*“.¹⁴

Kristuje gyvena visa Dievystės pilnatvė, visa Dievo trejybė, visa kas susiję su Dievu, Jo savybėmis, Jo galia, Jo šlove, Jo tikslais, visa ta pilnatvė yra Kristuje. Na, o mes tokiam Kristuje esame pripildyti. Laiško hebrajams pirmame skyriuje rašoma, kad Kristus yra visų Dievo dalykų, visos visatos paveldėtojas, o Laiške efeziečiams rašoma, kad mes esame bendrapaveldėtojai su Kristumi. Viskas, ką Kristus paveldėjo, mes paveldėjome kartu su Juo.

Turtuolis prieš mirtį surašo testamentą, padalindamas savo vaikams paveldą. Vienam duoda 15 procentų, kitam – 35 procentus, dar kitam – 20 procentų ir paskutiniajam – 30 procentų, tačiau nei vienas negauna viso turto.

Na, o Kristus paveldėjo visą 100 procentų, iš kurių mes paveldėsime ne kažkokią tai dalį, bet irgi tuos pačius 100 procentų kartu su Juo. Ar jūs jaučiatės nuskrausti..?

Visas tas „auksas“, kurį mes randame Biblijos kloduose ir kuris mus praturtina, visa tai yra Kristaus „auksas“, kurį

mums pažerė Dievas. Apaštalas Paulius Laiške efeziečiams rašo: „Man, mažesniai už mažiausiąjį iš visų šventųjų, yra duota ši malonė, kad aš tarp pagonių skelbčiau neištiriamus Kristaus turtus“,¹⁵ „kad ateinančiais amžiais Dievas savo gerumu mums per Jėzų Kristų parodytų beribius savo malonės turtus, nes jūs esate išgelbėti malone per tikėjimą; ir tai ne iš jūsų: tai yra Dievo dovana, ne darbais, kad kuris žmogus nesigirtų“.¹⁶

Visus tuos turtus mes paveldėjame patikėję savo Gelbėtoju Jėzumi Kristumi – beribius turtus, kuriuos Dievas mums rody visą amžinybę.

Kai mes buvome Adome, mūsų nuodėmės nebuvo atleistos, mums grėsė bausmė už nuodėmes ugnies ežere. Adome mes buvome mirę, Adome mes neturėjome tobulo teisumo, Adome mes buvome Dievo priešai.

Bet dabar, kai esame Kristuje, mūsų nuodėmės atleistos, mes išgelbėti nuo bausmės už nuodėmes, panaikinta mūsų kaltė. Kristuje mes esame gyvi, turime Jame Dievo gyvenimą, Dievo teisumą, taiką su Dievu ir visus dvasinius palaiminimus.

Dėl to mes galime atsipalaiduoti ir paskęsti Dievo meilėje, kurią Jis parodė ant kryžiaus, galime maudytis Dievo malonėje be jokios įtampos, nes Dievas mus mato Savo mylimajame Sūnuje – Kristuje.

Mes esame visiškai nauji kūriniai Dievo plane, kaip rašoma Laiške korintiečiams: „Todėl jei kuris yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys“.¹⁷ Mes nebesame Adome, mes esame Kristuje, viskas, kas mes buvome, to jau nebėra. Mes nebe nusidėjėliai, nebe vagys, nebe nusikaltėliai, nebe melagiai, nebe piktadariai, nebe priešai, nebe pasaulio vaikai, nebe tie, kas buvome praeityje, nebe tie, kokius mus žmonės pažinojo. Mes – nauji Dievo kūriniai, sukurti Kristuje, dangaus gyventojai, amžinojo gyvenimo paveldėtojai, Dievo nuosavybė, nupirkti brangiu Jėzaus Kristaus krauju. Mes nebe priklausome sau, mes jau esame Dievo nuosavybė. Dabar mūsų tikslas ir užduotis – pažinti, kokie mes esame nauji Dievo kūriniai Kristuje, kokia mūsų veikla, ko apie visa tai moko Biblija.

Ar jūs tebesate Adome? Jums reikia būti Kristuje, nes tik

Jame jūs galite būti išgelbėti iš bausmės už nuodėmes ir paveldėti amžinąjį gyvenimą danguje. Pasitikėkite Juo šiandien.

Mirę nuodėmei

Toliau besigilindami į mūsų naują prigimtį Kristuje, Rašte aptinkame dalykus, kurie turi didžiulę įtaką mūsų krikščioniškam gyvenimui.

Laiške Titui rašoma: „Bet kai pasirodė Dievo, mūsų Gelbėtojo, gerumas ir meilė žmogui, Jis išgelbėjo mus ne per teisumo darbus, kuriuos mes padarėme, bet pagal savo gailestingumą, atgimdymo nuplovimu ir Šventosios Dvasios atnaujinimu“.¹⁸

Čia aprašomas labai svarbus mūsų gyvenimo įvykis – tai mūsų atgimdymas, mūsų atnaujinimas. Mums patikėjus Dievo žodžiu, kad Kristus mirė ant kryžiaus ir sumokėjo savo krauju už mūsų nuodėmes, Dievas mus atgimdė, ir Jo Dvasia mus atnaujino – mes įgijome Dievo gyvenimą. Mumyse apsigyveno Dievas, Jo gyvybė. Tuo pačiu mums buvo duota nauja prigimtis, kad joje gyventų Dievas. Ši nauja prigimtis apaštalo Pauliaus laiškuose vadinama „vidiniu žmogumi“, „nauju žmogumi“. Laiške korintiečiams rašoma: „Todėl jei kuris yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys: seni dalykai yra praėję; štai visi dalykai tapo nauji“.¹⁷

Mūsų tapimas nauju kūrinium labai panašus į kūdikio gimimą. Iš pradžių mažylis saugiai gyvena savo mamos iščiose, niekas nesikiša į jo gyvenimą, aplinkui tamsu ir ramu. Tačiau kai jis išlenda iš savo namelio, staiga atsiranda daug šviesos, garsu, vaizdu, kvapų ir kitos naujos informacijos, kuri jį ištinka kaip šokas – atsiveria visiškai naujas ir nepažįstamas pasaulis.

Taip ir mes – anksčiau gyvenę savo žmogiškąjį, nuodėmingąjį, mums patogų ir įprastą gyvenimą, kuris neturėjo nieko bendra su Dievu, išgirdę mūsų išgelbėjimo žinią ir pasitikėję savo Gelbėtoju, igyjame visiškai naują, nepažįstamą gyvenimą – Dievo gyvenimą.

Šis naujas gyvenimas visiškai ne toks, kokį mes buvome prate gyventi, jis visiškai kitos prigimties ir veikia kitokiais principais.

Iš Adomo mes esame paveldėję nuodėmingą prigimtį, Biblijoje kitaip dar vadinamą „senu žmogumi“, ko įtakojami mes darome nuodėmes, mums tai yra normalu ir žmogiška. Nei vienas iš mūsų nesistebi, kad paukštis moka skristi. Juk jis turi sparnus, nes tokia jo prigimtis – skraidyti. Lygiai taip pat visiškai nenuostabu, kad mes darome nuodėmes, ir tai mums įprasta – mes turime nuodėmingą prigimtį. Koks medis, tokie ir vaisiai.

Na, o kai Dievas mums davė Savo gyvybę, Jis mums suteikė naują prigimtį, kuri visai kitokia, nei mūsų senoji prigimtis. Mūsų naujoji prigimtis, naujasis žmogus, vidinis žmogus, nevaikšto senojo žmogaus išmintais takais, jis gyvena pagal Dievo žodį – pagal tai, ko jį moko Dievas, pagal tai, kokio gyvenimo būdo mokoma Biblijoje, Dievo užrašytuose nurodymuose. Rašte mokoma visai kitokio gyvenimo būdo, visai kitų gyvenimo principų, visiškai ne to, ką nori daryti senasis žmogus. To pasekoje mumyse atsiranda vidinis konfliktas tarp senojo ir naujojo žmogaus. Mūsų senasis žmogus traukia mus į vieną pusę, naujas žmogus – į kitą. Mūsų nuodėmingoji prigimtis skatina mus gyventi nuodėmėse, daryti nuodėmes, o naujas žmogus siekia gyventi pagal tai, ko mus moko Dievas Savo Rašte.

Mūsų vidinį konfliktą detaliau aprašo apaštalas Paulius Laiško romiečiams septintame skyriuje. Šis vidinis konfliktas yra neišvengiamas, ir jis vyks mumyse iki pat mūsų mirties, nes mumyse po dvasios atgimimo yra jau nebe viena, bet dvi skirtingos prigimtys.

Su dideliu susidomėjimu skaitome laikraščius, kuriuose mirga straipsniai apie įvairius tarptautinius konfliktus. Vieni jų baigiasi pergale, kiti – pralaimėjimu, vieni nepadarо didesnės žalos, kiti atneša didžiulius nuostolius. Konfliktai – tai kasdienis dalykas. Tačiau daug svarbiau yra ne pats konfliktas, bet tai, kuri pusę jį laimės.

Taip pat ir mūsų krikščioniškame gyvenime – mums yra ne tiek svarbu konflikto buvimas, bet tai, kas jį laimės, kokios bus tos kovos pasekmės, ar mes patirsime didelę žalą, ar tik truputį „apsibraižysime“.

Mūsų senasis žmogus turi patirti, sukauptą nuo pat gimimo. Mūsų nuodėmingoji prigimtis žino visus „mygtukus“, kuriais sėkmingai naudojasi mums bendraujant namuose su šeima, darbe tarp žmonių ir kitose kasdienėse situacijose. O štai mūsų naujasis žmogus yra visiškai be patirties. Pagal visus dėsnius patirtis turėtų laimėti. Tačiau šiame konflikte yra kitaip. Mat šis naujasis žmogus yra Dievo darinys, ir jis veikia pagal Dievo principus, kurie yra galingi ir veiksmingi, pranokstantys žmogaus galimybes.

Dievas pasirinko, kad mes sėkmingai susidorotume su šia užduotimi. Jis mums suteikė pajėgumą, kad ši konflikta laimėtų mūsų naujoji prigimtis – naujas žmogus.

Laiško romiečiams šeštame skyriuje apaštalas Paulius užrašė pergalingus žodžius, kurie mums padės laimėti: *„Tad ką gi mes sakysime? Ar mums pasilikti nuodėmėje, kad pagausėtų malonė? Apsaugok Dieve! Kaipgi mes, kurie esame mirę nuodėmei, toliau joje gyvensime? Ar jūs nežinote, kad mes visi, kurie buvome pakrikštyti į Jėzų Kristų, buvome pakrikštyti į jo mirtį?“*¹⁹

Mes esame mirę nuodėmei. Tai įvyko, kai mes pasitikėjome Kristumi, ir Dievas mus pakrikštijo į Kristų. Šiame Laiško romiečiams skyriuje apaštalas Paulius nuosekliai išdėsto mūsų krikšto detales ir jo poveikį: *„Todėl mes krikštu esame su juo palaidoti į mirtį: kad kaip Kristus buvo prikeltas iš numirusiųjų Tėvo šlove, lygiai taip ir mes vaikščiotume gyvenimo naujume. Nes jei mes buvome kartu suaugę jo mirties panašume, mes būsime ir jo prisikėlimo panašume, žinodami tai, kad mūsų senasis žmogus yra su juo nukryžiuotas, kad nuodėmės kūnas būtų sunaikintas, kad nuo šiol mes nebetarnautume nuodėmei. Nes tas, kuris yra miręs, yra išlaisvintas iš nuodėmės. Na o jei mes esame mirę su Kristumi, mes tikime, kad mes ir gyvensime su juo: žinodami, kad Kristus, prikeltas iš numirusiųjų, daugiau nebemiršta; mirtis daugiau jam nebeviešpatauja. Nes kad jis numirė, jis numirė nuodėmei vieną kartą, bet kad jis gyvena, jis gyvena Dievui.“*²⁰

Pasak šių eilučių, mes esame pakrikštyti į Kristų, o tai reiškia į Jo mirtį, į Jo palaidojimą ir į Jo prisikėlimą. Kaip Jis buvo nukryžiuotas ant kryžiaus, taip ir mes esame kartu su Juo nukryžiuoti ant kryžiaus; kaip Jis mirė ant kryžiaus, taip ir mes mirėme kartu su Juo; kaip Jis buvo palaidotas, taip ir mes

esame palaidoti su Juo; kaip Jis prisikėlė iš numirusių, lygiai taip pat ir mes esame kartu su Juo prisikėlę.

Žinoma, mes lengvai galime suprasti, kad Kristus realybėje visa tai padarė, bet kaip gi mes, praėjus dviems tūkstančiams metų po to įvykio, kartu su Kristumi padarėme tuos dalykus ant kryžiaus? Labai paprastai. Visa tai įvyko dvasiniame lygmenyje. Dievas Kristaus mirtį, palaidojimą ir prisikėlimą priskyrė mums, tarsi mes ant kryžiaus mirėme, buvome palaidoti ir pas-kui prisikėlėme. Tai – mūsų krikštas. Mes pakrikštyti Kristaus mirtyje, palaidojime ir prisikėlime. Krikštas sutapatino mus su Kristaus atliktu darbu ant kryžiaus. Dievas mums užskaitė visus Kristaus nuopelnus. Panašiai rašoma ir aštuntame Laiško romiečiams skyriuje: „*Tas, kuris nepagailėjo savo paties Sūnaus, bet atidavė jį už mus visus, kaipgi jis ir visų dalykų mums neduotų dovanai kartu su juo?*“²¹ Laiške efeziečiams rašoma: „*Bet Dievas, kuris yra turtingas gailėstingumu, dėl savo didžios meilės, kuria jis mus mylėjo, net kai mes buvome mirę nuodėmėse, atgaivino mus kartu su Kristumi (jūs esate išgelbėti malone) ir prikėlė mus kartu, ir pasodino mus kartu dangaus vietose Kristuje Jėzuje*“.²²

Iš šių eilučių aiškiai matyti, kad mes esame prikelti kartu su Kristumi ir sėdime dangaus vietose. Fiziškai mes dar tebesame čia, žemėje, tiesa? Tačiau Dievo akyse mes jau esame prikelti. Dievas tai mato jau kaip įvykusį faktą, nors mes dar nesame prikelti. Tai paaiškina, kaip Dievas mums užskaitė viską, ką padarė Kristus. Argi tai ne nuostabu?

Mūsų krikštas į Kristaus mirtį yra tiesiogiai susijęs su vidine kova tarp mūsų senojo ir naujojo žmogaus. Laiško romiečiams šeštame skyriuje rašoma, kad „*mūsų senasis žmogus yra su juo nukryžiuotas, kad nuodėmės kūnas būtų sunaikintas, kad nuo šiol mes nebektarnautume nuodėmei. Nes tas, kuris yra miręs, yra išlaisvintas iš nuodėmės*“.²³

Kristus ant kryžiaus padarė labai svarbų dalyką. Jis ne tik sumokėjo krauju už mūsų nuodėmes, kad Dievas mūsų nebaustų už jas ugnies ežere, bet taip pat Jis mus išlaisvino iš nuodėmės valdžios. Dievas Kristaus mirtimi ant kryžiaus sutraukė tas grandines, kuriomis mes buvome prikaustyti prie nuodėmės.

Kai mes dar buvome Adome, kol dar nebuvo pasitikė-

ję Kristumi, kol dar buvome dvasiškai mirę, kol neturėjome Dievo gyvybės, mes buvome prikaustyti prie nuodėmės. Nuodėmė buvo mūsų viršininkas, mūsų valdovas, mes vykdėme visas nuodėmės užgaidas. Tačiau Dievas mumis pasirinko – Jis paėmė kryžių ir juo tarsi kirviu perkirto tą grandinę, išlaisvindamas mus, kad nuodėmė nebeturėtų mums galios – per kryžių mes esame mirę nuodėmei, išlaisvinti iš jos.

Ne vienam iš mūsų bent vieną kartą teko pabuvoti laidotuviuose. Žmonės susirenka prie pašarvoto kūno, mato jį, liečia, kalbina, tačiau jis nereguoja – jis negyvas. Šeimininkas prieina prie savo mirusio tarno karsto ir jam sako: „*Ei, kelkis, užteks čia tau drybsoti, eik dirbti, tavęs laukia daugybė darbų!*“ Tačiau jo tarnas guli sau ir nekreipia į jį dėmesio – jis yra išlaisvintas iš savo šeimininko valdžios – jis miręs.

Lygiai tas pats ir mūsų atveju – nuodėmė negali mums įsakinėti, mes esame mirę, išlaisvinti iš jos valdžios. Mes dabar turime kitą šeimininką – Dievą: „*Bet dabar, išlaisvinti iš nuodėmės ir tapę tarnais Dievui, jūs turite savo vaisių, vedantį į šventumą, ir pabaigą – amžinąjį gyvenimą*“.²⁴

Apaštalas Paulius rašo romiečiams, kad mes esame išlaisvinti iš nuodėmės, mes esame mirę nuodėmei – tai yra tikras faktas, tai įvyko, nes Dievas tai padarė pakrikštijęs mus į Kristų. Kaip žinia, faktas yra faktas, to nepaneigsi – matydamas juoda, negali sakyti, kad tai yra balta, juo labiau kai tą faktą konstatuoja negalintis meluoti Dievas. Todėl mes, žinodami šį faktą, turime tuo tikėti ir tai priimti kaip realybę.

Apaštalas Paulius mus ragina: „*Taip pat ir jūs laikykite save iš tikrųjų mirusiais nuodėmei, bet gyvais Dievui per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį. Todėl tegul nebeviešpatauja nuodėmė jūsų mirtingame kūne, kad jūs turėtumėte jo klausyti jo geismuose. Nei nepaduokite nuodėmei savo narių kaip neteisumo įrankių, bet paduokite save Dievui kaip tuos, kurie yra gyvi iš numirusiųjų ir savo narius kaip teisumo įrankius Dievui*“.²⁵ Jeigu mes esame mirę nuodėmei, vadinasi mes ir turime save laikyti tokiais. Jei Dievas mus tokius padarė, tai ir elkimės atitinkamai.

Kol mes dar nebuvo išlaisvinti iš nuodėmės valdžios, mes buvome laisvi nuo teisumo darbų, mes nebuvo įparei-

goti, ir negalėjome daryti to, kas teisu, kas teisinga, kas patinka Dievui. Jam patinka tik teismo darbai – Dievas yra teismo Dievas. Tačiau dabar mes esame išlaisvinti iš nuodėmės ir tapome Dievo tarnais, mes turime galimybę daryti tai, ko anksčiau negalėjome padaryti. Dabar mes turime galimybę ir pasirinkimą tarnauti kitam šeimnininkui – Dievui. Pasikeitė valdžia, buvusioji valdžia nuversta, visos svastikos ir vėliavos sudegintos, iškelta nauja vėliava – mums vadovauja kitas šeimnininkas.

Todėl, būdami mirę nuodėmei, galime pasakyti jai: „Ne“. Dabar mes galime pasakyti „ne“ savo išdidumui, nepakantumui, neatlaidumui, nekantrumui, neapykantai ir kitoms savo nuodėmėms. Vietoje neapykantos kitam žmogui aš galiu būti jam pakantus, vietoje savo išdidumo galiu būti nuolankus, vietoje savo nekantrumo galiu būti kantrus, vietoje neatlaidumo galiu kitiems atleisti; vietoje to, kad atsilyginčiau už man padarytą blogį, aš galiu atlyginti geru; vietoje to, kad stengčiausi daryti, kad viskas būtų taip, kaip aš noriu, aš galiu nusileisti ir būti naudingas kitam. Nes aš esu miręs nuodėmei, bet gyvas Dievui!

Mūsų senasis žmogus mus skatina vaikščioti savo pramintais nuodėmingais takais, bet dabar mes galime jį nuslopinti ir leisti gyventi naujam žmogui pagal tai, ko moko Dievo žodis.

Taigi – kas laimės šį konfliktą (ar mūsų senasis žmogus, ar mūsų naujasis žmogus), priklausys nuo mūsų pačių. Jei mes tikėjimu priimsime tą faktą, kad esame mirę nuodėmei, ir nepasiduosime jos valiai, leisdami reikštis naujam žmogui, mes tarnausime Dievui. O jei mes gyvensime pagal seną nuodėmingą žmogų, mes gyvensime bevertį gyvenimą, tenkindami savo kūno geidulius, kas visiškai nepatinka Dievui.

Dievas mus sukūrė Kristuje geriems darbams.: „Mes esame jo darbas, sukurti Kristuje Jėzuje geriems darbams, kuriuos Dievas iš anksto paskyrė, kad mes juose vaikščiotume“.²⁶

Mes nebegalime gyventi, kaip anksčiau gyvenome, nes tada mes prieštarautume savo naujai prigimčiai, mes prieštarautume tam, kas mes esame Kristuje. Dabar mūsų tikslas – rūpintis mūsų nauju žmogumi, kuriame apsigyveno Dievas, ir pažinti visus jo veikimo niuansus, apie kuriuos rašoma apaštalo Pauliaus laiškuose.

Gyvi Dievui

Laiške romiečiams, rašydama apie mūsų dvasinį krikštą, apaštalas Paulius atskiria tris pagrindinius to krikšto etapus. Pirmas etapas – kai mes esame pakrikštyti į Kristaus mirtį, antras – kai mes esame pakrikštyti Jo palaidojime, ir trečias – kai mes esame pakrikštyti Jo prisikėlime.

Kai mes buvome pakrikštyti Kristaus mirtyje, mūsų senasis žmogus buvo nukryžiuotas, mes mirėme nuodėmei ir išsilaisvinome iš nuodėmės valdžios – nuo tada nuodėmė nebeteri mums galios.

Kai mes buvome pakrikštyti Jo palaidojime, Dievas numarino mūsų seną žmogų su jo nuodėmėmis, nes jis negyvas, jam nebėra vietos tarp gyvųjų.

Na, o kai mes buvome pakrikštyti Kristaus prisikėlime, mes prisikėlėme kartu su Juo: „*Todėl mes krikštu esame su juo palaidoti į mirtį: kad kaip Kristus buvo prikeltas iš numirusiųjų Tėvo šlove, lygiai taip ir mes vaikščiotume gyvenimo naujume. Nes jei mes buvome kartu suaugę jo mirties panašume, mes būsime ir jo prisikėlimo panašume*“.²⁷

Dievas mus išlaisvino iš nuodėmės valdžios, prikėlė mus kartu su Kristumi ir davė mums naują vidinį žmogų, kad mes gyventume naują gyvenimą – prisikėlimo gyvenimą, tarnaudami Dievui.

Vienas dalykas labai aiškus – mes negalime tarnauti Dievui savo nuodėmingąja prigimtimi. Dievas ją nukryžiuavo, numarino, nes ji visiškai nenaudinga Dievui. Todėl, ką mes bedarytume savo paties sugebėjimais, savo išmintimi, savo protu, savo pačių gerais darbais, savo pačių siekimais, niekas iš tų pastangų neduos gero vaisiaus, galinčio patenkinti Dievą. Pagalvokime – jeigu mūsų žmogiškoji prigimtis būtų tinkama Dievui, tai argi Kristui būtų reikėję už mus mirti ant kryžiaus? Ar būtų reikėję mus gelbėti iš ugnies ežero? Nepamirškime to – iš Adomo paveldėta nuodėminga mūsų žmogiškoji prigimtis Dievui yra visiškai netikusi, ji neatitinka Jo reikalavimų. Todėl atmeskime savo seną žmogų, ikalkime jam į karstą vinį ir ženkime toliau.

Dievas mus sukūrė geriems darbams, kad mes galėtume jam tarnauti, darydami teismo darbus. Jis mums davė naują prigimtį, Biblijoje vadinamą vidiniu žmogumi, kas yra ta mūsų atgimdyta dvasia, dvasia gimusi iš Dievo. Dabar jau mūsų vidinis žmogus yra esminis herojus mūsų likusiame krikščioniškame gyvenime, mes žengiame labai svarbų žingsnį, ižengiame į neištirtą, mums anksčiau nežinomą teritoriją. Todėl mums svarbu pažinti, kaip veikia vidinis žmogus, kaip jis sąveikauja su Dievu.

Jono evangelijoje rašoma: „Dievas yra Dvasia, ir tie, kurie jį garbina, turi jį garbinti dvasioje ir tiesoje“.²⁸

Ši eilutė nepaprastai svarbi – joje apibrėžiama, kaip mes nuo šiol bendrausime su Dievu. Vienintelis kontaktas tarp Dievo ir žmogaus – tai kontaktas per dvasią: mūsų dvasia bendrauja su Dievu per Jo Dvasią. Kito tokio sąlyčio su Dievu neturime.

Beveik kasdien mes naudojames kokiomis nors ryšio priemonėmis. Populiariausia jų – telefonas. Mes paimame telefono ragelį, surenkame numerį, taip susisiekdami su savo draugu ar giminaičiu. Ar jums kada pavyko prisiskambinti savo draugui, kuris neturi telefono numerio? Jūs galite kiekvieną dieną jam skambinti, bet vis tiek jam neprisiskambinsite, nes tarp jūsų nėra tinkamo ryšio.

Anksčiau, kol mes dar nebuvo išgelbėti, mūsų dvasia buvo mirusi nuodėmėse, mes buvome atskirti nuo Dievo, neturintys jokio kontakto su Juo. Mes galėjome kiekvieną dieną „skambinti“ Dievui, bet Jo „telefonas“ nebūtų skambėjęs, nes tarp mūsų mirusios dvasios ir Jo nebuvo ryšių. Tačiau kai mes įtikėjome Kristumi, Dievas atgimdė mūsų dvasią, atkūrė tą ryšį tarp Savęs ir mūsų, padarydamas mus tinkamus Jo tarnystei.

Viskas atrodytų puiku: mūsų dvasia atgimdyta, mes igijome naują žmogų, galime pradėti tarnystę. Tačiau bėda ta, kad mes patys iš savęs neturime galios ir reikiamo pažinimo tarnauti Dievui. Tuo tikslu mus atgimdęs Dievas mums atsiuntė Savo Dvasią, kuri apsigyveno mumyse. Mes esame visiškai nauji kūriniai, todėl dabar mes turime gyventi pagal naujus,

mums nežinomus veikimo principus, kuriuos mums įdiegė Šventoji Dvasia. Tai Ji nuo šiol yra mūsų gyvenimo vadovas, mokytojas, globėjas ir vedlys, parodysiantis, ko mums reikės.

Gyvendama mumyse Šventoji Dvasia mūsų vidiniam žmogui suteikia Dievo žinių ir visokeriopą pajėgumą, reikalingą tarnystei. Mums belieka viena – leisti, kad pats Dievas mus vestų ir rodytų, ką mes turime daryti.

Laiške romiečiams rašoma: „Ir jei Kristus yra jumyse, kūnas yra miręs dėl nuodėmės; bet Dvasia yra gyvenimas dėl teismo. [...] Todėl dabar nėra pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje, kurie vaikšto ne pagal kūną, bet pagal Dvasią. [...] Nes būti kūniškai nusiteikusiam yra mirtis; bet būti dvasiškai nusiteikusiam yra gyvenimas ir ramybė. [...] Nes jeigu jūs gyvenate pagal kūną, jūs mirsite, bet jeigu jūs per Dvasią marinatė kūno darbus, jūs gyvensite“.²⁹

Mūsų kasdienis tikslas – gyventi ne pagal kūną, bet pagal Dvasią. Dabar mes turime pasiduoti ne kūno, bet Dvasios įtakai, turime gyventi ne pagal savo kūno pajėgumą, kuris netinka Dievui, bet Dvasios pajėgumu.

Dvasios vedimas

Krikščionių tarpe yra daugybė nuomonių, kaip Dvasia veda tikintįjį. Vieną girdėsite sakant: „Dvasia man parodė, už ko turiu ištekėti“, kitą tariant: „Dvasia man nurodė naują darbovietę“, dar kiti sako: „Dvasia mane suvedė su šiuo žmogumi“, „Dvasia mane atvedė į šią bažnyčią“, „Dvasia man suteikė malonumą“, „Dvasia pripildė bažnyčią“, „Mes šiandien jaučiame Dvasios artumą“, „Dvasia tą... Dvasia aną...“. Pasklausius tokių teiginių, susidaro nuomonė, kad Dievo Dvasia neapčiuopama, nenuspėjama ir nepastovi, pildanti mūsų užgaidas, veikianti vis kitaip, kiekvieno žmogaus gyvenime skirtingai.

Tačiau pasklaidžius Biblijos puslapius susidaro kitokia nuomonė apie tai, kaip Dvasia veda tikintįjį. Biblijoje Dvasios veikla pastovi, suvokiama, Ji veda tikintįjį vieninteliu būdu. Jono evangelijoje Jėzus sako: „Žodžiai, kuriuos aš jums kalbu, jie yra dvasia ir jie yra gyvenimas“.³⁰

Jėzus pasakė, kad žodžiai, kuriuos Jis kalba, yra dvasia ir gyvenimas. Ar Jėzus yra Dievas? Taip, Jis yra Dievas. Laiške kolosiečiams rašoma, kad Jėzus Kristus sukūrė dangų bei žemę ir visas juose esančias valdžias. Laiške hebrajams rašoma, kad Jėzus Kristus viską palaiko savo žodžio galia, viskas Visatoje vyksta, laikosi ir neišsilaksto. Taigi žodžiai, kuriuos kalba Jėzus Kristus, yra Dvasia. Tai reikėtų, kad Dievo žodžiai yra Dvasia. Laiške efeziečiams rašoma: „*Ir pasiimkite išgelbėjimo šalimą ir Dvasios kalaviją, kuris yra Dievo žodis*“.³¹

Dvasia ir Dievo žodžiai neatsiejami vienas nuo kito, veikiančios mūsų gyvenimuose išvien. Jeigu Dvasia kur nors veda tikintįjį, tai Ji veda jį Dievo žodžiais. O kur yra Dievo žodžiai? Ar jie sklendo ore kaip vėjas ir paskui nukrenta kažkam bei pradeda šnibždėti? Mato evangelijoje Jėzus klausia žydų: „*Argi jūs neskaitėte to, kas jums buvo kalbėta Dievo, sakant: 'Aš esu Abraomo Dievas ir Izaoko Dievas, ir Jokūbo Dievas'?*“³² Jėzus žydų paklausė, ar jie neskaitė, ką jiems buvo kalbėjęs Dievas. Jėzus jiems sakė, kad Dievo kalbėti žodžiai yra skaitomi, jie yra užrašyti. Dievas žydams buvo davęs užrašytą Senąjį testamentą. Taigi Jėzus pateikė išvadą, kad Dievo kalbėti žodžiai yra užrašyti Rašte.

Štai kitas Biblijoje esantis pavyzdys, įrodantis, kad Dievo kalbėti žodžiai yra Raštas, kurį mes vadiname Biblija. Pradžios knygoje rašoma: „*Na, o VIEŠPATS tarė Abramui: [...] 'Ir tavyje bus palaimintos visos žemės šeimos'*“.³³

Dievas pašaukė Abraomą ir jam pasakė, kad jame bus palaimintos visos žemės šeimos. O dabar palyginimui – kita citata, kurioje kalbama apie tą patį įvykį, kai Dievas pasišaukė Abraomą ir jam kalbėjo tuos žodžius. Ištrauka iš Laiško galatams: „*Ir raštas, numatydamas iš anksto, kad Dievas išteisins pagonis per tikėjimą, prieš tai paskelbė Abraomui evangeliją, sakydamas: 'Tavyje bus palaimintos visos tautos'*“.³⁴

Šiuo atveju rašoma, kad Abraomui kalbėjo ne Dievas, bet Raštas. Tiek Pradžios knygoje, tiek Laiške galatams aprašomas tas pats istorinis įvykis, tik skirtumas tas, kad Pradžios knygoje su Abraomu kalbėjo Dievas, o Laiške galatams sakoma, kad Abraomui kalbėjo Raštas. Akivaizdu, kad Dievo kalbėti žodžiai ir Raštas yra sinonimiški terminai, naudojami Biblijoje

je. Iš to galima daryti išvadą, jog Rašte, kurį vadiname Biblija, yra surašyti Dievo ištarti žodžiai. Skaitydami Bibliją mes skaitome paties Dievo žodžius – tarsi Dievas, nusileidęs iš dangaus, sėdėtų priešais mus ir mums kalbėtų. Jei mes norime išgirsti kalbantį Dievą, mums nereikia žiūrėti aukštyn į dangų ar melstis – Jis iš ten neprabils ir nepakuždės mums į ausis žodžių. Dievas su žmogumi kalba per Raštą.

Štai dar viena labai aiški Biblijos eilutė, įrodanti, kad Dvasia kalba užrašytais Rašto žodžiais: „*Vyrai ir broliai, turėjo išsipildyti raštas, kurį Šventoji Dvasia anksčiau kalbėjo Dovydo burna*“.³⁵ Dvasia kalba Raštu.

Jei Dvasios veikla neatsiejama nuo Dievo žodžių, o Dievo žodžiai yra užrašyti, vadinasi, Dvasios veikla yra neatsiejama nuo Rašto žodžių. Todėl, norėdami išgirsti kalbant Dievo Dvasią, mes turime skaityti Raštą. Šventoji Dvasia veda mus Rašto žodžiais.

Malonės valdžia

Vyresnės kartos žmonės Lietuvoje gerai prisimena Sovietmetį. Tuo laikotarpiu visose imanomose veiklos srityse buvo vedama vienoda švenčių, filmų, paradų, lozungų, patriotinių „Raudonosios armijos“ dainų, garsių lyderių atvaizdų nuspalvinta politika, užvaldžiusi visą TSRS ir kitas aplinkines valstybes, kurias dar ir dabar veikia tos „šviesios ateities“ idėjos. Tačiau, kaip žinia, toji valdžia po kelių dešimtmečių subyrėjo. Šiandien tas šalis valdo kita valdžia, jose vedama kitokia politika, jose skelbiami nauji lozungai, dainuojamos kitokios patriotinės dainos, valdžioje sėdi kitokie lyderiai, skleidžianys kitokias idėjas, kurios taip pat veda liaudį tam tikra linkme.

Biblija kalba, kad Dievas irgi turi savo politiką, savo valdžią, savo programą, savo idėjas, savo planus, savo kryptį, kuria veda tikinčiuosius.

Pažvelkime į praeitį. Senojo testamento laikais buvo vedama įstatymo politika – Dievas bendravo su žmonija pagal

Mozės įstatymą. Laiške romiečiams rašoma: „*Izraelitai, kuriems priklauso įvaikystė ir šlovė, ir sandoros, ir įstatymo davimas, ir Dievo tarnystė, ir pažadai; kurių yra tėvai, ir iš kurių pagal kūną atėjo Kristus, kuris yra virš visų – palaimintas Dievas per amžius. [...] Kokį tada pranašumą turi žydai? Arba kokią naudą iš apipjaustymo? Labai visokeriopa: svarbiausia tai, kad jiems buvo patikėti Dievo įstatymai*“.³⁶

Šios eilutės byloja, kad Dievas praeityje išrinktajai savo tautai Izraeliui davė pažadus, įvaikystę, sandoras, Dievo tarnystę ir įstatymą – Mozės penkiaknygę.

Kas idėmiai skaitė Senąjį testamentą, tas sutiks su tuo, kad anais laikais Dievas buvo Izraelio Dievas, žydai buvo Jo tauta žemėje, ir Dievas per Mozę jiems davė įstatymą, kurį Mozė užrašė į knygą ir perdavė ją Izraelio kunigams.

O kur gi šiandien Dvasia veda tikinčiuosius? Kuria linkme? Kokia šiandien yra Dievo vedama politika? Kokioje Dievo santvarkoje mes gyvename? Ar mums taip pat reikia gyventi pagal Mozės užrašytą Dievo įstatymą? O gal Dvasia mus veda visai kita linkme?

Laiškuose galatams ir romiečiams yra parašyta: „*Bet jei jūs esate Dvasios vedami, jūs nesate įstatymo valdžioje*“,³⁷ „*nes nuodėmė jums neviešpataus, nes jūs esate ne įstatymo, bet malonės valdžioje*“.³⁸

Šiose eilutėse rašoma, kad Dvasia mus kažkur tai veda, mes turime eiti tam tikra linkme, nes dabar yra tam tikra santvarka, tam tikra valdžia. Aišku yra tai, kad Dvasia mūsų neveda gyventi pagal įstatymo valdžią, nes mes esame malonės valdžioje. Kaip Sovietmetis subyrėjo ir užėjo kita valdžia, lygiai taip ir Dievas pakeitė valdžią, kurioje nebėra įstatymo, kur vykdoma kita politika. Šiandien mes gyvename pagal malonės santvarką, mums vadovauja ir mus valdo Dievo malonė. Dievas Šventoji Dvasia, gyvenantis mumyse, mus veda gyventi pagal naują tvarką – malonę.

Kaip žydams buvo duotas Mozės įstatymas raštu, kad jie skaitytų ir žinotų, kaip reikia gyventi pagal jį, taip pat ir mums yra duoti užrašyti žodžiai, kuriuos galėtume skaityti ir tokiu būdu pažinti malonės valdymą, skirtą mūsų gyvenimui.

Apaštalų darbų knygoje apaštalas Paulius rašo: „*Bet nei vienas iš šitų dalykų manęs neveikia, ir nei nebranginu aš savo gyvybės, kad aš galėčiau užbaigti savo bėgimą su džiaugsmu ir tarnystę, kurią aš gavau iš Viešpaties Jėzaus: liudyti Dievo malonės evangeliją*“.³⁹ „*O dabar, broliai, aš pavedu jus Dievui ir jo malonės žodžiui, kuris yra pajėgus jus pastatyti ir duoti jums paveldą tarp visų tų, kurie yra pašvestieji*“.³⁹

Viešpats Jėzus Kristus apaštalui Pauliui patikėjo unikalą tarnystę – skelbti Dievo malonės evangeliją, kurioje yra Dievo malonės žodžiai. Savo laiškuose Paulius rašo, kad šios evangelijos niekas iš apaštalų anksčiau nežinojo ir neskelbė, ją Dievas laikė griežčiausioje paslapyje. Tos evangelijos niekas nežinojo ir tuomet, kai Jėzus Kristus buvo atėjęs į žemę pas Izraelio tautą, nes jei tą paslaptį anuo metu būtų kas nors žinojęs ar skelbęs, Jėzaus Kristaus nebūtų nukryžiuavę, kaip rašoma Laiške korintiečiams: „*Bet mes kalbame paslaptinę Dievo išmintį, paslėptą išmintį, kurią Dievas prieš pasaulį paskyrė mūsų šlovei, kurios nežinojo šio pasaulio kunigaikščiai, nes jeigu jie būtų ją žinoję, jie nebūtų nukryžiuavę šlovės Viešpaties*“.⁴⁰

Apaštalas Paulius Laiške efeziečiams rašo, kad ši malonės evangelija buvo laikoma paslapyje, bet paskui buvo atskleista jam, o jis savo ruožtu ją atskleidė visiems žmonėms, tame tarpe ir apaštalams bei pranašams per Dvasios žodžius: „*Dėl šios priežasties aš, Paulius, Jėzaus Kristaus kalinys dėl jūsų, pagonių, jeigu jūs esate girdėję apie Dievo malonės paskirstymą, kuris man yra duotas dėl jūsų, kaip kad apreiškimu jis man atskleidė paslaptį (kaip aš anksčiau parašiau keletu žodžių, iš kurių, kai jūs skaitote, jūs galite suprasti mano pažinimą Kristaus paslapties), kuri kitais amžiais nebuvo atskleista žmonių sūnums, kaip ji dabar atskleista jo šventiems apaštalams ir pranašams per Dvasią*“.⁴¹

Malonės evangelijos neskelbė nei Jėzus (nes kitaip jo nebūtų nukryžiuavę bei būtų buvęs sugriautas Dievo planas), nei jo dvylika apaštalų, kurie ją vėliau sužinojo iš Pauliaus per Dvasios žodžius. Šią evangeliją iš Dievo asmeniškai gavo apaštalas Paulius, kurią vėliau skaitydami tikintieji ir galėjo suprasti „*Kristaus paslapties pažinimą*“.

Pauliaus apaštalytė

Laiške romiečiams malonės evangeliją Paulius vadina „mano evangelija“: „*Na, o tam, kuris yra pajėgus jus įtvirtinti pagal mano evangeliją ir Jėzaus Kristaus skelbimą pagal apreiškimą paslapties, kuri buvo laikoma paslapyje nuo pasaulio pradžios, bet dabar yra atskleista...*“⁴²

Paulius malonės evangeliją vadina „mano evangelija“ ne todėl, kad jis buvo garbėtroška ir norėjo būti dėmesio centre. Jei paskaitysime jo laiškus, ypač laiškus korintiečiams, pamatysime, jog jis buvo labai nuolankus žmogus, skriaudžiamas visų, tame tarpe ir pačių tikinčiųjų.

Reikia nepamiršti to, kad visi jo laiškuose surašyti žodžiai yra Dievo įkvėpti žodžiai, kaip rašoma Laiške Timotiejui: „*Visas raštas yra duotas Dievo įkvėpimu*“.⁴³ O tai reikštų, jog pats Dievas, duodamas Pauliui evangelijos žodžius, norėjo, kad jis Laiške romiečiams tą malonės evangeliją pavadintų Pauliaus evangelija. Tai – evangelija, patikėta asmeniškai Pauliui. Jokiam kitam apaštalui ši evangelija nebuvo patikėta.

Tai, kad Dievo evangelija vadinama žmogaus vardu, Biblijoje nėra naujas dalykas. Dievo žodžiui tai nėra svetima ar keista. Štai Senajame testamente Dievo įstatymas dar kitaip vadinamas Mozės įstatymu. Ar Mozė buvo garbėtroška? Ar jis buvo to įstatymo autorius? Žinoma, kad ne. Tai yra Dievo įstatymas, kurį Jis davė Mozei, kad jis jį užrašytų Knygoje ir ją galėtų skaityti visas Izraelis. Mozės įstatymu jis buvo pavadintas todėl, kad Mozė buvo Dievo išrinktas Izraelio tautos lyderis, atstovavęs Izraeliui Dievą ir Jo įstatymą. Dievas Možę tokiu padarė, tai buvo Jo valia.

Lygiai taip ir Pauliui patikėta malonės evangelija yra vadinama Pauliaus evangelija, nes jis mums atstovauja Dievą ir Jo malonės evangeliją – taip Dievas norėjo. Dievas jį paskyrė būti mūsų apaštalu (žodis „apaštalas“ iš graikų kalbos verčiamas kaip „pasiuntinys“). Laiške romiečiams Paulius į mus kreipiasi: „*Nes aš kalbu jums, pagonys, kadangi aš esu pagonių apaštalas, aš aukštinu savo tarnybą*“.⁴⁴

Akivaizdu, jog Paulius neaukštino savęs, jis aukštino jam patikėtą pagonių apaštalo tarnystę ir jam patikėtą skelbti malonės evangeliją. Todėl, kaip yra Mozės įstatymas, taip pat yra ir Pauliaus evangelija, ir tai nei kiek nekeista.

Mes turime vienintelį mums, pagonims (tiems, kurie ne žydai) atsiųstą apaštalą – Paulių, kuriuo mes turime sekti, kaip kad Pirmame laiške korintiečiams rašoma: „*Todėl aš maldauju jus, būkite mano sekėjai*“.⁴⁵ [...] „*Būkite mano sekėjai, kaip ir aš esu Kristaus*“.⁴⁶ Iš keleto kitų Rašto vietų matome, kad Dievas mūsų nepašaukė sekti dvylikos apaštalu tarnystę bei jų skelbimu, nes Jis mums jų nesiuntė. Jėzus Kristus savo dvylika apaštalu siuntė išskirtinai pas Izraelio tautą, kaip ir rašoma: „*Tuos dvylika Jėzus išsiuntė ir jiems įsakė: 'Neikite keliu pas pagonis ir neikite į jokių samariečių miestą; bet verčiau eikite pas pražuvusias Izraelio namų avis'*“.⁴⁷ Pats Jėzus taip pat buvo atėjęs ne pas mus, pagonis: „*Bet jis atsakė ir tarė: 'Aš esu siųstas tik pas pražuvusias Izraelio namų avis'*“.⁴⁸

Bet štai vėliau, po savo prisikėlimo, Kristus išgelbėjo Paulių kelyje į Damaską, paskirdamas jį būti pagonių apaštalu ir jam vieninteliam atskleidė Dievo malonės evangeliją, kuri iki to momento buvo laikoma paslapyje. Nuo tada Paulius daug metų vaikščiojo ir skelbė tą evangeliją drauge su kitais įtikėjusiais jo skelbimu. Po keturiolikos metų, kaip rašoma Laiške galatams, Jėzus Kristus jam apsireiškė ir liepė eiti pas Petrą į Jeruzalę, kad jam išdėstytų malonės evangeliją, kurios pastarasis dar nežinojo. Tada Petras, Jokūbas ir Jonas bei kiti apaštalai pamatė, kad Pauliui buvo patikėta kita evangelija, nei ta, kurią skelbė dvylika apaštalu. Laiške galatams rašoma: „*Nes tie, kurie atrodė yra kažin kas, pasitarime man nieko nepridėjo, bet priešingai, kai jie pamatė, kad man buvo patikėta neapipjaustymo evangelija, kaip Petruui buvo apipjaustymo evangelija...*“ [...] „*Ir kai Jokūbas, Kefas ir Jonas, kurie atrodė esą stulpai, pastebėjo man duotą malonę...*“⁴⁹

Jie pastebėjo, kad Pauliui buvo duota skelbti kitą evangeliją – kitą gerąją naujieną iš Dievo. Petras, Jokūbas ir Jonas

skelbė apipjaustymo evangeliją – evangeliją, kuri priklauso taip vadinamam apipjaustymui – Izraelio tautai. Paulius savo ruožtu skelbė neapipjaustymo evangeliją, kuri priklauso neapipjaustytiems – pagonims. Akivaizdu, kad tuo metu buvo skelbiamos dvi skirtingos evangelijos, ir apaštalai tai pripažino bei suprato. Tada Petras, Jokūbas ir Jonas, tai pripažinę ir bendrai sutarę, padavė Pauliui ir jo bendrininkui Barnabui dešines rankas, kad anie eitų pas pagonis ir skelbtų neapipjaustymo evangeliją, o Petras, Jonas ir Jokūbas eitų pas Izraelio tautą ir jiems toliau skelbtų apipjaustymui skirtą evangeliją.

Dievas mums šiandien skelbia malonės evangeliją – neapipjaustymo evangeliją, kurią Paulius vadina „mano evangelija“. Jeigu jūs Petro, Jono ir Jokūbo, kurie skelbė apipjaustymo evangeliją ir parašė izraelitams laiškus, šiandien paklaustumėte: „Kur mums eiti, kieno klausyti?“ jie jums atsakytų: „Eikite pas Paulių ir jo klausykite, nes mes pripažinome, kad jam Dievas davė skelbti pagonims skirtą evangeliją“.

Deja, šiandien yra nemažai bažnyčių, kurios nepripažįsta Pauliaus evangelijos išskirtinumo, visas evangelijas suplakdami į vieną bei sukurdami vieną bendrą evangeliją, atmesdami tai, kad Kristus apreiškė Pauliui naują, anksčiau neskelbtą evangeliją. Ar galite įsivaizduoti: Jėzus Kristus ir dvylika apaštalų pripažįsta, jog Paulius siūstas skelbti kitą evangeliją, o tuo tarpu daugelis krikščionių to nepripažįsta. Koks paradoksas!

Dievas įvedė žemėje malonės valdžią ir mums ją pristatė per vienintelį savo pasiuntinį – apaštalą Paulių (to Mato, Morkaus, Luko ir Jono knygoje neskelbė nei Jėzus Kristus, nei Jo dvylika apaštalų). Apaštalas Paulius užrašė visą jam patikėtą malonės evangeliją trylikoje savo laišku, kurie prasideda Laišku Romiečiams, o baigiasi laišku Filemonui. Todėl, skaitydami Pauliaus laiškus, mes juose skaitome mums skirtus „Dievo malonės žodžius“.⁵⁰

Dievas, pakeitęs valdžią, bendrauja su žmonija pagal naują tvarką. Ar mes galėtumėme Lietuvoje gyventi pagal buvusią sovietinę valdžią dabar, kai jos jau nebėra? Išsitrauktumėme

senus lozungus, vėliavas, senas sovietines dainas ir visas tos buvusios valdžios idėjas bei bandytumėme tai pritaikyti dabartinėje santvarkoje. Ar mes laimėtumėme tuo ką nors? Manau, mes atsidurtumėme tokioje pat situacijoje, kaip Don Kichotas, kovojantis su vėjo malūnais: kovotume, plėšytumės, mosikuotume kumščiais ore, kol bejėgiškai kristume ant žemės.

Jeigu mes šiandien gyventume pagal įstatymą, mes tik būtume patys su savimi, be Dievo, nes Dievas eina ir veda malonės kryptimi. Yra bažnyčių, kurios šiandien gyvena pagal įstatymą, skelbia Dievo žodį, bet jose Dievo veikimo nėra, nes jos eina ne ta kryptimi, kuria veda Dievo Dvasia.

Apaštalo Pauliaus laikais taip pat buvo tikinčiųjų, siekusių gyventi pagal įstatymą. Viena tokių buvo galatų bažnyčia. Jie galvojo, kad gyvendami pagal Biblijoje skelbiamą įstatymą taps tobulesni. Tačiau Paulius jiems rašo: „O, kvaili galatai, kas jus apkerėjo, kad jūs neklausytumėte tiesos, prieš kurių akis Jėzus Kristus buvo akivaizdžiai išaiškintas, nukryžiuotas tarp jūsų? Vien tai norėčiau iš jūsų sužinoti: ar jūs gavote Dvasią įstatymo darbais, ar tikėjimo klausymu? Ar jūs tokie kvaili? Pradėję Dvasioje ar jūs dabar tapote tobuli kūnu?“⁵¹

Galatams Paulius paskelbė Kristaus kryžiaus auką už jų nuodėmes, ir jie pasitikėjo Kristaus auka, o Dievas, matydamas jų tikėjimą Kristumi, juos išgelbėjo ir davė Savo Dvasią. Tada pas galatus atėjo žydai ir jiems sakė, kad jie turi gyventi pagal įstatymą.⁵² Jie apkerėjo galatus, ir tie nukrypo nuo Pauliaus skelbiamos neapipjaustymui skirtos malonės evangelijos bei nusekė paskui apipjaustymui skirtą įstatymą. Todėl Paulius jiems ir rašo: „O, kvaili galatai, kas jus apkerėjo...?“⁵³ [...] „Kristus tapo negaliojančiu jums, kurie esate išteisinti įstatymu; jūs esate atkritę nuo malonės“.⁵⁴

Visi, kurie nori gyventi pagal įstatymą, atkrenta nuo Dievo malonės – ji pasidaro nebeveiksminga. Kad taip neatsitiktų su mumis, mes turime apsispręsti, kuo norime sektis – Dvasia, vedančia pagal Pauliaus surašytą malonės evangeliją, ar įstatymu. O kuria evangelija sekate jūs?

Dvasios veikla *Dvasia moko*

Žinant, kad Dvasia mus veda pagal malonės evengeliją, mums labai svarbu ją pažinti ir suprasti, ką ji skelbia, kas joje rašoma.

Dažnai tenka išgirsti skirtingų interpretacijų apie vieną ar kitą Biblijos eilutę, tačiau dažnai jos visiškai neatspindi konteksto. Teologijos mokyklose mokoma alegorinio Biblijos studijavimo. Tokiu būdu Biblijos eilutėse surašyti dalykai suprantami ne tiesiogiai, ne pažodžiui, bet turi kitą, „gilesnę“ reikšmę. Taip studijuojant ir aiškinant Bibliją, atsiranda skirtingos interpretacijos, kadangi kiekvienas žmogus tą „gilesnę“ reikšmę supranta skirtingai. Be to, šitoks metodas prieštarauja tam, kad Dievo tiesa yra viena, bei tam, kad Rašto tekste kiekvienas žodis, per kurį Dievas mus moko, yra svarbus.

Pirmo laiško korintiečiams antrame skyriuje apaštalas Paulius pateikia Biblijos interpretavimo metodą, kuris yra nepriklausomas nuo žmogaus. Šiame laiško skyriuje rašoma, kad Dievas atskleidė anksčiau paslėptą išmintį: „*Akis nematė, nei ausis negirdėjo, nei į žmogaus širdį neįėjo dalykai, kuriuos Dievas paruošė tiems, kurie jį myli. Bet Dievas mums juos apreiškė savo Dvasia, nes Dvasia tiria visus dalykus, taip, gilius Dievo dalykus*“.⁵⁵

Kaip jau buvo minėta, Dievas apaštalui Pauliui apreiškė malonės evengeliją, kurią Jis laikė griežčiausioje paslapyje – to nematė nei akis, nei ausis negirdėjo, nei į žmogaus širdį neatėjo. Gavęs šią žinią Paulius ją užrašė Dvasios žodžiais bažnyčioms, ir taip mes šiandien turime tryliką apaštalo Pauliaus laišku. Jis rašo, kad „*tuos dalykus mes ir kalbame; ne žodžiais, kuriuos žmogaus išmintis moko, bet kuriuos moko Šventoji Dvasia: gretinant dvasinius dalykus su dvasiniais*“.⁵⁶

Paulius rašo, kad Dievo apreikštų dalykų jie neskelbia žmogaus išminties žodžiais, tai yra, neinterpretuoja taip, kaip žmogaus metodai moko; tie dalykai yra skelbiami taip, kaip moko Šventoji Dvasia. O kaip Šventoji Dvasia moko skelbti Dievo žodžius? Eilutės pabaigoje rašoma: „*Gretinant dvasinius dalykus su dvasiniais*“. Dvasia mus moko Dievo žodžius sugre-

tinti vienus su kitais ir tokiu būdu išsiaiškinti, ką sako viena ar kita Rašto vieta. Biblijoje yra daug neaiškių eilučių, tačiau skaitydami Raštą mes vienur užtinkame vienas eilutes, kitur – kitas, kurios išaiškina ir papildo tas, kurios nesuprantamos.

Daug vaikų ir suaugusių yra pamėgę „puzzle“ dėlionę, kurioje iš šimtų ar net tūkstančių dalelių, visas jas sudėjus kartu, gaunasi vientisas paveikslas. Atsidarius dėže, ją randame pilną skirtingų detalių, ir iš pirmo žvilgsnio atrodo, kad tarp jų nėra nieko bendra. Bet, nors visos tos detalės skirtingos, kiekviena jų turi savo vietą, kiekviena jų dera tik su jai tinkama detale, kurias sudėjus gaunami fragmentai, o iš jų susideda galutinis vaizdas.

Biblija sudaryta panašiu principu – joje daugybė žodžių, sakinių, skirsnų, kurie dera su kitose Rašto vietose esančiais žodžiais, sakiniais, skirsniais. Tereikia juos sudėlioti į vietas, kad gautųsi aiškus paveikslas. Ir tam nereikia papildomų detalių – tų, kurių nėra tame rinkinyje. Tam nereikia papildomų žmogaus išgalvotų dalių, nes Biblija turi visas dalis, ji pati save interpretuoja. O mes tuo tarpu turime patį geriausią mokytoją, kuris niekada nepavargsta, niekada neklysta, niekada neme-luoja ir niekada mūsų nepalieka – tai Šventoji Dvasia. Ji rūpinasi, kad mes tinkamai suprastume Dievo žodį, kad mums nereikėtų klaidžioti, ieškant žmonių iškarpytu ir papildomai pridėtu „puzzle“ gabalėlių.

Dvasia teikia stiprybę

Laiškuose efeziečiams ir kolosiečiams rašoma: „*Kad Jis pagal savo šlovės turtus paskirtų jums būti sustiprintiems galybe per Jo Dvasią vidiniame žmoguje*“,⁵⁷ „*sustiprinti visa galybe pagal Jo šlovingą jėgą visam kantrumui ir ilgai kantrybei su džiaugsmu*...“⁵⁸ Rašoma, kad Dvasia mus sustiprina vidiniame žmoguje. Kaip ji tai daro?

Kaip jau buvo minėta, Dvasia mus veda Rašto žodžiais. Žinant, kad Dvasia veikia per Dievo žodį, nekyla abejonių, kad Dvasia sustiprina per Žodį. Laiške hebrajams rašoma: „*Nes Dievo žodis yra gyvas ir galingas, ir aštresnis už bet kokią dviašmenį kalaviją*“.⁵⁹ Dievo žodis yra galingas, jame pasireiškia Dievo ga-

lia. Todėl rašoma, kad mes sustiprinami galybe per Jo Dvasią.

Dvasia, gyvenanti mumyse, išlieja Dievo žodžio gyvybę ir galią, tokiu būdu sustiprindama mūsų vidinį žmogų. Laiške tesalonikiečiams rašoma: „Dėl šios priežasties mes be paliovos ir dėkojame Dievui, kadangi, kai jūs priėmėte Dievo žodį, kurį jūs išgirdote iš mūsų, jūs priėmėte jį ne kaip žmonių žodį, bet kaip jis iš tiesų yra, Dievo žodį, kuris veiksmingai veikia jumoje, kurie tikite“.⁶⁰

Tesalonikiečių bažnyčia labai nuoširdžiai priėmė Pauliaus skelbiamą evangeliją, jie tikėjo Dievo žodžiu, kad tai – ne žmogaus, bet Dievo žodis. Dievo žodis pradėjo juose veikti, jis pasidarė galingas. Skaitydami Dievo žodį mes pradedame pažinti daug dalykų, sužinome daug tiesų, viskas pasidaro aiškiau. Tačiau vien to neužtenka, kad Dvasia mumyse atraktų Dievo žodžio galią. Tam, kad Dievo žodžio gyvybė ir galia būtų veiksminga mumyse, mums reikia tikėti Dievo žodžiu.

Ar Dievas būtų mus išgelbėjęs iš ugnies ežero, jeigu mes nebūtume patikėję Dievo žodžiais, kurie skelbia, ką mūsų Gelbėtojas padarė už mus ant kryžiaus? Ne, jis nebūtų mūsų išgelbėjęs. Laiške korintiečiams rašoma: „Nes žydai reikalauja ženklų, o graikai ieško išminties, bet mes skelbiame Kristų nukryžiuotą“.⁶¹ [...] „Dievui patiko skelbimo kvailumu išgelbėti tuos, kurie tiki“.⁶²

Apaštalas Paulius ir jo tarnystės draugai skelbė pasauliui nukryžiuotą Kristų, Jo auką už mūsų nuodėmes. Bet ar visi tai išgirdę buvo išgelbėti? Vieni reikalavo ženklų, kiti ieškojo išminties, nes kryžiaus skelbimas jiems buvo kvailystė. Tačiau Dievui patiko išgelbėti tik tuos, kurie tiki kryžiaus skelbimu. Tam, kad Dievo žodžio galia galėtų išgelbėti nusidėjėlių, reikia, kad šis tikėtų tuo išgelbėjimo žodžiu. Tikėjimu mes priimame Dievo žodžio galią, tikėjimu mes pripažįstame, kad Dievo žodis kalba tiesą ir gali tai padaryti: „Nes aš nesigėdiju Kristaus evangelijos, kadangi ji yra Dievo jėga išgelbėjimui – kiekvienam, kuris tiki“.⁶³

Lygiai taip pat yra ir mūsų krikščioniškame gyvenime – jei mes norime, kad Dievo žodis būtų mums galingas, veiksmingas, mes turime jį priimti tikėjimu. Kaip rašoma: „Teisusis gyvena tikėjimu“.⁶⁴

Daugelis žmonių, išgirdę žodžius „Dievo galia“, įsivaizduoja žaibus, žemės drebėjimus, iš dangaus krentančią ugnį,

Raudonosios jūros perskyrimą, įvairius stebuklus, ligų išgydymus, priešų naikinimus ir t.t. Mums atrodo, kad Dievo galia pasireiškia matomuose dalykuose. Tačiau mūsų nuostabai, Paulius rašo kiek apie kitokią Dievo galią.

Laiškuose kolosiečiams ir efeziečiams rašoma, kad Dievas mus sustiprina „visa galybe pagal Jo šlovingą jėgą visokiam kantrumui ir ilgai kantrybei su džiaugsmu“,⁶⁵ [...] „kad Jis pagal savo šlovės turtus paskirtų jums būti sustiprintiems galybe per Jo Dvasią vidiniame žmoguje“.⁶⁶

Dievo Dvasia sustiprina mūsų vidinį žmogų kantrumui ir ilgai kantrybei su džiaugsmu. Ji nestiprina mūsų išorinio žmogaus sveikata ar įvairiais išgydymais. Dievo galia reiškiasi ten, kur nepamatysi akimis – tikinčiojo viduje. Laiške korintiečiams rašoma: „Nors mūsų išorinis žmogus ir nyksta, tačiau vidinis žmogus yra atnaujinamas diena iš dienos“.⁶⁷ Mūsų kūnas kas dieną sens-ta, genda, serga, miršta, jis nėra svarbus, tačiau Dievas rūpinasi mūsų vidiniu žmogumi, atnaujindamas jį diena iš dienos.

Dažnai tikintieji, susirinę bažnyčioje maldai, meldžiasi dėl fizinių dalykų. Tikintieji prašo, kad Dievas išgydytų juos iš įvairių ligų, o kai Jis to nepadaro, tuomet jie galvoja, kad Dievas nenori to padaryti, ir tada nusivilia Juo. Krikščionys įsivaizduoja, kad gyvenimas sukasi apie juos, apie jų norus, jų siekimus, jų planus. Tačiau tai buvo tada, kai mes buvome neišgelbėti, kai gyvenome patys sau. Dabar mes tarnaujame Dievui ir mums reikia gyventi pagal Jo valią. Dievas niekada nieko nedarą atsižvelgdamas į mūsų norus, nuoširdžius prašymus ar ašaras, Jis viską daro atsižvelgdamas į Savo žodį, į Savo planą. Laiško romiečiams aštuntame skyriuje rašoma, kad mes gyvename gedimo vergovėje, mūsų išorinis kūnas genda ir nyksta, kol numiršta, ir mes visi tai puikiai žinome. Dievas negydo mūsų išorinio žmogaus ne todėl, kad Jis mūsų nemyli, ar mes kuo nors nusikaltome prieš Jį, bet todėl, kad Jis turi kitą tikslą, nei mes galvojame.

Dievui rūpi mūsų vidinis žmogus, kurį Jis atnaujina kas dieną Savo žodžiu. Kai mes mirsime, mes paliksime savo išorinį kūną dulkėse, pasiimdami tik savo vidinį žmogų, kuris gyvens amžinybę pas Dievą. Kas tad yra svarbesnis – ar tas,

kuris labai greitai numirs, ar tas, kuris gyvens amžinybę?

Dievas Savo žodžio galią investuoja į mūsų vidinį žmogų. Štai – mes gyvename krikščionišką gyvenimą, bendraujame su savo šeima, su giminaičiais, su bendradarbiais, dirbame savo darba. Bet laikui bėgant atsiranda sunkumų, atsitinka nelaimių, nesutarimų su kitais, mes prarandame kantrybę stovėdami parduotuvėje, važiuodami keliu, kai kas nors mums užsuka prieš nosį, mes nebesutariame su savo namiškiais ir t.t.

Mes įtempiname visas savo jėgas, pakinkome visą savo galią, bet mūsų nuodėmingoji prigimtis tų problemų neišsprendžia. Atvirkiščiai – kartais viskas tik dar labiau pablogėja.

Reikia atsakymo į visas šias problemas? Reikia stiprybės susidoroti su visais sunkumais? Mes turime „būti sustiprinti galybe per Jo Dvasią vidiniame žmoguje“,⁶⁶ „visa galybe pagal Jo šlovimą jėgą visokiam kantrumui ir ilgai kantrybei su džiaugsmu“.⁶⁵

Sunkumai gyvenime yra neišvengiami, nes mes gyvename „dabartiniame piktame pasaulyje“,⁶⁸ mes gyvename gendančiuose, nykstančiuose kūnuose ir mes tebeturime tą nuodėmingąją prigimtį, kuri mums kas dieną kiša koją. Todėl mums reikalinga Dvasios žodžio galia, sustiprinanti mūsų vidinį žmogų, kad mes sėkmingai susidorotume su visokiais gyvenimo sunkumais.

Sportininkai treniruoja savo kūną, kad susidorotų su įtampa, kad raumenys stiprėtų ir būtų ištvermingesni. Nei vienas rutulio stumikas nemažina rutulio svorio, kad galėtų įvykdyti užduotį. Jis treniruoja savo raumenis, kad galėtų tinkamo svorio rutulį kuo toliau nustumti.

Dievas lygiai taip pat – Jis negydo mūsų kūno, nepašalina mūsų gyvenimo sunkumų, nekeičia mūsų aplinkybių, nemažina mūsų „rutulio“ svorio. Tačiau Jis mums suteikia jėgų nustumti tą „rutulį“, įgalina susidoroti su visais sunkumais, kad mes juos pakeštume, džiaugdamiesi viduje, mąstydami, kaip Dievo žodis sako: „Nes aš manau, kad šio dabartinio laiko kentėjimai nėra verti, kad būtų sugretinti su šlove, kuri bus apreikšta mumyse“.⁶⁹

Dievo žodis suteikia mums Dievo mąstymą, kuris leidžia mums kitaip įvertinti mūsų kasdienybės sunkumus. Dievas

nepašalina jų. Jis panaudoja juos mūsų vidinio žmogaus stiprinimui ir mūsų ateities šlovei: „Dėl šios priežasties mes nenusilpstame; bet nors mūsų išorinis žmogus ir nyksta, tačiau vidinis žmogus yra atnaujinamas diena iš dienos. Nes mūsų lengvas sielvartas, kuris yra tik akimirkai, gamina mums nepalyginamai labiau viršijantį amžiną šlovės svorį“.⁷⁰

Žinant, kad Dvasia mus stiprina per Dievo žodį ir mus įgalina susidoroti su gyvenimo sunkumais, mums būtina „pakrauti“ savo mąstymą tarsi baterijas.

Jeigu įdėsime išsikrovusias baterijas į prožektoriu, jis nešvies. Taip pat ir Dvasia mūsų nesustiprins, jeigu mūsų baterijos nebus pakrautos Dievo žodžiu.

Laiške romiečiams rašoma: „Ir neprisitaikykite prie šito pasaulio, bet pasikeiskite, atnaujindami savo protą, kad jūs galėtumėte išmėginti, kas yra ta gera, priimtina, ir tobula Dievo valia“.⁷¹

Taip pat Laiške efeziečiams rašoma: „Kad [...] būtumėte atsinaujinę savo proto dvasioje; ir kad jūs apsiivilktumėte nauju žmogumi, kuris pagal Dievą yra sukurtas teisume ir tikrame šventume“.⁷²

Mums reikalinga pastovi Dievo žodžio „dieta“, kad Dvasia, gyvenanti mumyse, galėtų tuos Dievo žodžius panaudoti mūsų stiprinimui. Rašte ant popieriaus surašyti žodžiai mums nebus naudingi, jeigu mes jų neperkelsime į savo mąstymą.

Įsivaizduokite: jūs kiekvieną dieną važiuojate automobiliu į darbą, užsikuriate mašiną, įsijungiate pavarą ir lekiate. Ryte šviečia saulė, pro šoninį stiklą bėga vaizdai, jūs lenkiate šviesoforus vieną po kito. Štai jūs užkilote į kalną ir smagiai leidžiatės nuokalne žemyn. Įsijungiate laisvą pavarą ir riedate tolyn, kol privažiuojate raudoną šviesoforo signalą ir sustojate. Netrukus vėl užsidega žalia ir jūs spaudžiate akseleratorių, kad mašina pajudėtų iš vietos, tačiau ji nejuda. Jūs vėl paspaudžiate, variklis ima garsiai ūžti, bet mašina nei iš vietos. Staiga jūs prisimenate, kad besileisdamas nuokalnėn buvote įjungęs laisvą pavarą, o įsijungti į darbinę – užmiršote. Žinoma, kaip gi mašina gali važiuoti laisva pavarą!? Taigi vėl įsijungiate pavarą ir toliau važiuojate į darbą.

Toks pavyzdys labai gerai atspindi mūsų krikščionišką gyvenimą: automobilis – tai mūsų vidinis žmogus, kelias – tai

mūsų kasdienis krikščioniškas gyvenimas, laisva pavara – tai mūsų kūno sugebėjimai, na o darbinė pavara – tai Dievo žodis.

Kai mes judame savo kasdienybės keliu „isijungę pavara“ – Dievo žodi, tuomet kelias smagus, mūsų „automobilis“ rieda į priekį. Tačiau tereikia „išjungti“ Dievo žodi, ir mes pasiliegame su „laisva pavara“ – su mūsų kūno sugebėjimais. Mes „spaudžiame akseleratorių“, bet mūsų vidinis žmogus nejuda iš vietos. Ką mes bedarytume savo kūno sugebėjimais, mes nejudame į priekį, mūsų pačių pastangos negali atlikti mums skirtos tarnystės. Todėl mums reikalinga ta „darbinė pavara“ – Dievo žodis, kad mes eitume į priekį, kad mes darytume tai, kur mus veda Dvasia Biblijos žodžiais.

Šventoji Dvasia, gyvenanti mumyse, prisiima atsakomybę mus globoti: Ji suteikia mums pažinimą, moko mus Dievo žodžio, tokiu būdu mus vesdama bei suteikdama mums galią.

Malda Dvasioje

Labai liūdna, kai krikščionys savo nuožiūra renkasi Rašte užrašytus maldos pažadus. Mums netinka melstis taip, kaip meldėsi žydai Senajame testamente. Mums taip pat netinka melstis taip, kaip mokoma Mato, Morkaus, Luko ir Jono evangelijose. Jėzus Kristus buvo „atėjęs pas pražuvusias Izraelio namų avis“ ir siuntė savo Dvylika apaštalų „pas pražuvusias Izraelio namų avis“. Kristus atėjęs mokė ne pagonis, bet žydus. Jėzus Kristus mums atsiuntė ne Dvylika apaštalų, bet pagonių apaštalą Paulių. Jo užrašytuose laiškuose mes randame mums skirtas maldas.

Tad kokia turėtų būti mūsų malda? Ar mes turime melstis savaip, ar Dvasia mus moko kaip tai daryti?

Vieni melsdamiesi prašo, kad Dievas išgydytų, kiti – kad Dievas atleistų nuodėmes, dar kiti – kad Dievas surastų gyvenimo draugą, darbą, kad Dievas atskleistų Savo valią ir t.t. Visi tie dalykai svarbūs, nes mes su jais susiduriame.

Kai mes susergame, mes žinome, ką Dievas mums sako malonės evangelijoje – kad gyvename gendančiuose kūnuose, ir mūsų išorinis kūnas nyksta diena iš dienos. Tai žinodami, mes Jo neprašysime mūsų išgydyti, nes Dievas atnaujina ne

mūsų išorinį, bet vidinį mūsų žmogų. Mes verčiau paklausysime Jo patarimo laiške Timotiejui: „*Nebeverk vien vandens, bet naudok truputį vyno dėl savo skrandžio ir savo dažnų negalavimų*“.⁷³ Timotiejus turėjo skrandžio negalavimų, todėl Paulius jam patarė pasigydyti vynu (greičiausiai jis tai sužinojo iš gydytojo Luko, kuris su juo visur keliavo). Dievas mums pataria patiems pasirūpinti savo kūnų sveikata, o Jis pasirūpins mūsų vidiniu žmogumi.

Jums reikia nuodėmių atleidimo? Maldoje to prašyti tikrai nereikia, nes Dievas mums jau atleido, jeigu mes patikėjome Kristaus auka ant kryžiaus už mūsų nuodėmes. Prieš du tūkstančius metų, kai mūsų dar nebuvo, Kristus ant kryžiaus sumokėjo pilną mokesį už visas mūsų nuodėmes, kurias mes padarėme, kurias darome ir kurias dar darysime. Jis sumokėjo už visas mūsų nuodėmes, todėl melstis ir prašyti, kad Dievas atleistų, būtų tas pats, kas netikėti Dievo žodžiu, kuriame rašoma: „*Būkite vienas kitam malonūs, minkštaširdžiai, atleisdami vieni kitiems, kaip ir Dievas dėl Kristaus jums atleido*“,⁷⁴ „*kaip Kristus jums atleido, taip ir jūs atleiskite*“,⁷⁵ [...] „*ir jus, mirusius savo nuodėmėse ir jūsų kūno neapipjaustyme, jis atgaivino kartu su juo, atleidęs jums visus nusikaltimus*“.⁷⁶

Jeigu jūs ieškote gyvenimo draugo, jums Dievas sako Laiške korintiečiams, kad reikia ieškoti tikinčiojo, kuris yra Viešpatyje: „*...jį yra laisva būti ištekejusi už ko ji nori; bet tikrai Viešpatyje*“.⁷⁷ Dar prieš jums meldžiantis, Dievas duoda jums atsakymą Rašte: neišgelbėtas žmogus jums netinka, o visa kita – jūsų skonio reikalas – rinkitės tai, ko jūs norite, kas jums priimtina.

Jeigu jūs ieškote darbo, Dievas jums Laiške tesalonikiečiams ir Laiške efeziečiams sako: „*Mes jums įsakėme tai, kad, jei kuris nenori dirbti, tai tas neturi ir valgyti*“.⁷⁸ „*Tas, kuris vogė, tegul nebevagia, bet verčiau tegul jis triūsia, dirbdamas savo rankomis gerą dalyką, kad jis turėtų ko duoti tam, kuris turi poreikį*“.⁷⁹ Dievas nesusuras darbo, bet Jis be abejonės nori, kad jūs uždirbtumėte savo ir šeimos išlaikymui, nes „*kas neaprupina savųjų, o ypač savo namiškių, tas yra išsigynęs tikėjimo ir yra blogesnis už netikintįjį*“.⁸⁰ Dievas jums darbo neieškos, jūs pats turite jį susirasti.

Jeigu jūs norite sužinoti Dievo valią, jums nereikia to prašyti maldoje, nes Dievas jau ją atskleidė Laiške Timotiejui:

„Nes tai yra gera ir priimtina akyse Dievo, mūsų Gelbėtojo; kuris nori, kad visi žmonės būtų išgelbėti ir ateitų į tiesos pažinimą“.⁸¹ Dievas nori išgelbėti žmones, ir kad jie pažintų tiesą. Jeigu jūs išgelbėtas, tuomet jums reikia pažinti tiesą – studijuoti Bibliją ir stengtis atvesti kitus į išgelbėjimą bei pažinimą – štai tokia jums yra Dievo valia.

Žinant tokius dalykus, mums neberekės melstis ir prašyti to, ko nereikia. Laiške efeziečiams rašoma, kokia turi būti mūsų malda: „Visada meldamiesi Dvasioje...“⁸² Mes turime melstis Dvasioje, tai yra tais žodžiais, kuriais Dvasia mus moko Pauliaus laiškuose. Mes vaikštome ne pagal kūną, bet pagal Dvasią, mes vaikštome ne pagal savo pačių sugebėjimus ir mąstymą, bet pagal Dvasios mokymą ir galią. Dvasia mus veda, moko ir stiprina per Dievo žodį, todėl ir mūsų malda turi atitikti Dievo žodžio mokymą. Geriausias maldos Dvasioje pavyzdys yra Pauliaus maldos už tikinčiuosius, surašytos jo laiškuose. Paulius savo laiškuose užrašė Dvasios įkvėptus žodžius (visas Raštas yra Dievo įkvėptas⁸³), todėl ir jo surašytos maldos yra Dvasios žodžiai.

Paulius meldžiasi už efeziečius: „Todėl ir aš, išgirdęs apie jūsų tikėjimą Viešpačiu Jėzumi ir meilę visiems šventiesiems, nepaliauju už jus dėkoti, minėdamas jus savo maldose; kad mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Dievas, šlovės Tėvas, duotų jums išminties ir apreiškimo dvasią jo pažinimui, apšvietus jūsų pažinimo akis; kad jūs pažintumėte, kokia yra jo pašaukimo viltis ir kokie jo paveldo šlovės turtai šventuosiuose, ir kokia beribė jo jėgos didybė mums, kurie tikime pagal jo galingos jėgos veikimą“.⁸⁴ „Dėl šios priežasties aš lenkiu savo kelius mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvui, iš kurio yra įvardinta visa šeima danguje ir žemėje, kad jis pagal savo šlovės turtus paskirtų jums būti sustiprintiems galybe per jo Dvasią vidiniame žmoguje; kad Kristus per tikėjimą gyventų jūsų širdyse; kad jūs, būdami išaknyti ir įtvirtinti meilėje, galėtumėte su visais šventaisiais suvokti, kas yra plotis, ilgis, gylis ir aukštis; ir pažinti Kristaus meilę, kuri pranoksta pažinimą, kad jūs būtumėte pripildyti visa Dievo pilnatvė“.⁸⁵

Paulius meldžiasi už filipiečius: „Ir aš meldžiu tai, kad jūsų meilė vis labiau ir labiau gausėtų pažinimu bei visokeriopu nuovokumu; kad jūs išmėgintumėte dalykus, kurie yra geriausi; kad jūs

būtumėte nuoširdūs ir be pažeidimo iki Kristaus dienos; būdami pripildyti teismo vaisių, kurie yra per Jėzų Kristų Dievo šlovei ir gyriui“.⁸⁶

Paulius meldžiasi už kolosiečius: „Dėl šios priežasties ir mes, nuo tos dienos, kai tai išgirdome, nesiliaujame melstis už jus ir trokšti, kad jūs būtumėte pripildyti jo valios pažinimo visa išmintimi ir dvasiniu supratimu; kad jūs galėtumėte vaikščioti verti Viešpaties, pilnai patikdami, būdami vaisingi kiekvienu geru darbu ir augdami Dievo pažinimu; sustiprinti visa galybe pagal jo šlovingą jėgą visam kantrumui ir ilgai kantrybei su džiaugsmu; dėkodami Tėvui, kuris padarė mus tinkamus būti šventųjų paveldo dalininkais šviesoje...“⁸⁷

Įdėmiau pasigilinus į Pauliaus maldas už tikinčiuosius, galima pastebėti, kad jis nori, jog tikintieji pažintų tiesą, joje atskleistą Dievo valią, kad būtų sustiprinti Dievo galybe vidiniame žmoguje ir kad, turėdami pažinimą, jie vaikščiotų patikdami Viešpačiui, darydami gerus darbus. Paulius Dvasioje nesimeldė ir neprašė Dievo, kad Jis išgydytų tikinčiuosius, kad Jis pakeistų jų gyvenimo aplinkybes, kad Jis jiems padėtų pašalindamas sunkumus arba kad Jis parodytų tikintiesiems įvairius ženklus, kuriais būtų galima sekti. Mūsų malda nesusijusi su mūsų išoriniu žmogumi ar su mūsų gyvenimo aplinkybėmis, ji yra skirta mūsų vidinio žmogaus tobulinimui.

Apaštalas Paulius rašo Laiško filipiečiams ketvirtame skyriuje: „Niekuo nebūkite susirūpinę; bet visame kame malda ir prašymu su padėka jūsų prašymai tebūna žinomi Dievui. Ir Dievo ramybė, kuri pranoksta visą pažinimą, saugos jūsų širdis ir protus per Kristų Jėzų.“ Apaštalas Paulius rašo, kad mes turime melstis ir pateikti savo prašymus Dievui. Jam labai rūpi, kas dedasi mūsų širdyje, kuomet mes rūpinamės. Jis visada mus išklauso. Apaštalas Paulius rašo, kad mes turime laisvą priėjimą prie Dievo per mumyse gyvenančią Dvasią. Mes kalbame su Dievu, kuris gyvena mūsų viduje. Ar gi tai ne nuostabu? Mums nereikia šaukti aukštyn į debesis, Dievas gyvena mumyse. Šiose Laiško filipiečiams eilutėse rašoma, kad Dievas atsako į mūsų maldą. Rašoma, kad mūsų prašymai tebūna žinomi Dievui. Dievas nori žinoti viską, kas mūsų širdyje, kas mūsų mintyse. Dauge lyje bažnyčių skelbiama, kad reikia prašyti Dievo ir tikėti, jog

Dievas duos tai, ko prašome. Ir jei tvirtai tikėsime, tai Dievas visa tai duos. Bet ar tikrai taip rašoma šiose Laiško filipiečiams eilutėse? Šiose eilutėse rašoma: „...jūsų prašymai tebūna žinomi Dievui. Ir Dievo ramybė, kuri pranoksta visą pažinimą, saugos jūsų širdis ir protus per Kristų Jėzų.“ Kai mes meldžiamės Dievui, ar Jo ko nors prašome, Jis mums neduoda, ko mes norime: Jis mums nesuranda darbo, Jis mums nesuieško gyvenimo draugo, Jis mūsų neišgydo, Jis mūsų nesuveda su jokių žmogumi, Jis nepakeičia mus supančių aplinkybių, Jis neduoda šeimoms ilgai laukiamų palikuonių, Jis nedaro nieko, ko mes dažniausiai tikėdami prašome. Rašte labai aiškiai parašyta, kaip Jis atsako į mūsų maldą ir ką Jis mums duoda: *“Dievo ramybė, kuri pranoksta visą pažinimą, saugos jūsų širdis ir protus per Kristų Jėzų.”* Pastebėkite, kas Dievui labiausiai rūpi: mūsų širdys ir protai. Dievas rūpinasi mūsų vidiniu žmogumi, mūsų mąstymu ir mūsų širdimi.

Tai yra būtent tai, ko Dvasia siekia mūsų gyvenimui, kad mes pažintume tiesą, atnaujintume savo mąstymą ir pagal ją gyventume, *„nes mes esame jo darbas, sukurti Kristuje Jėzuse geriems darbams, kuriuos Dievas iš anksto paskyrė, kad mes juose vaikščirotume“*.⁸⁸

Malda nėra priemonė, kuria pasinaudodami mes ką nors gausime iš Dievo. Mes viską jau turime iš Jo gavę, mes esame palaiminti visais dvasiniais palaiminimais Kristuje,⁸⁹ mums nieko nebetrūksta, mes turime surašytą visą Dievo valią, kurią mumsbelieka pažinti iš Rašto. Malda mums reikalinga, kad mes tas pažintas tiesas sau primintume kalbėdami su savo Tėvu ir Jam už tai dėkotume.

Apaštalas Paulius rašo tesalonikiečiams: *„Be paliovos melskitės“*.⁹⁰ Namuose, darbe, tarp žmonių mes nuolatos turime sau priminti, ką moko Dievo žodis ir su Tėvu apie tai kalbėti, kad mes negyventume pagal kūną. Aš turiu nuolat galvoti ir elgtis ne taip, kaip aš noriu, bet kaip Dievas nori; aš turiu vykdyti ne savo, bet Tėvo valią. Taip pastoviai mes savo mąstymą bei elgesį turime pakeisti Dievo mąstymu. Todėl mums yra labai svarbu pastoviai skaityti Bibliją, taip at-

naujinant savo mąstymą, kad mes turėtume savo viduje Dievo žodį, suteikiantį mums reikiamą išmintį, kaip pasielgti vienoje ar kitoje situacijoje, ką kalbėti joje ir kaip elgtis.

Malda – tai mūsų kasdienis vaikščiojimas bendravime su Tėvu, kai mes, susidurdami su kasdienybe, vadovaujamės ne savo, bet Biblijos suteiktu mąstymu.

Dvasios vaisiai

Kai mes kas dieną važiuojame į darbą, bendraujame su žmonėmis, namuose su namiškiais, visur, kur mes bebūtume, mes nešiojamės su savimi Šventąją Dvasią. Nors mes to nejaučiame ir nematome, Ji ištikimai daro savo darbą: moko mus Rašto, moko melstis pagal pažinimą, stiprina Rašto žodžiais. Dvasia visa tai daro su tikslu, Ji mumyse augina ir brandina vaisius.

Laiške galatams rašoma: *„Bet Dvasios vaisius yra meilė, džiaugsmas, ramybė, ilga kantrybė, švelnumas, gerumas, tikėjimas, romumas, susilaikymas – prieš tokius nėra įstatymo“*.⁹¹

Mes visi žinome, kad vaisius neatsiranda iš nieko. Sodininkas pasėja sėklą, iš kurios išdygsta mažas sodinukas, kurį jis kas dieną prižiūri: tręšia, apravi nuo piktžolių, apkaupia, kad šaknys gautų deguonies, laisto vandeniu. Paūgėjęs medelis išleidžia šakas, sodininkas pradeda formuoti jo vainiką, nupjaudamas nereikalingas šakas. Na, o štai po keleto metų jis pražišta ir rudenį duoda vaisių, kurį mes nusiskiname ir suvalgome.

Taip ir Dvasia – ji tarsi sodininkas, kuris mumyse pasėja sėklą, augina ją, tręšia ir laisto Dievo žodžiu, kad mumyse užaugtų ir subręstų Jos vaisiai. Kai mes patikėjome Kristaus kraujo auka už mūsų nuodėmes, Dievas mus išgelbėjo iš ugnies ežero, atleido mūsų nuodėmes, tačiau Jis mūsų nepadarė „geriečiais“ – mes negavome Dvasios vaisių, mes iš karto nepasidarėme tokie, kaip rašoma šioje Laiško galatams eilutėje. Dvasios vaisiai pasireiškia tikinčiajame praėjus laikui. Nes kol sėkla tampa vaisiumi, įvyksta daugybė procesų – vaisius neatsiranda per naktį. Yra nemažai tikinčiųjų, kurie yra išgelbėti 10, 20 ar dar daugiau metų, tačiau tebėra kūniški, nesutaria, pykstasi, skiriasi jų šei-

mos, tikintieji svetimauja, girtuokliauja. Iš pirmo žvilgsnio atrodo, jog jie yra netikintieji, jog jie neišgelbėti, tačiau iš elgesio nenustatysi, ar žmogus yra išgelbėtas, ar ne. Jeigu žmogus patikėjo Kristaus atlikta auka ant kryžiaus, Dievas jį išgelbėjo, ir jis per amžius lieka išgelbėtas, nesvarbu koks jo elgesys, nes Dievas jį išgelbėjo neatsižvelgdamas į jo nuodėmingumą.

Kai tikintysis blogai elgiasi, jam trūksta ne išgelbėjimo, bet Dvasios vaisių. Mes patys niekada nepajėgsime duoti Dvasios vaisių, nes mūsų pačių vaisiai neprilygsta Dvasios vaisiams, mūsų vaisiai nėra, kaip rašoma: „*Meilė, džiaugsmas, ramybė, ilga kantrybė, švelnumas, gerumas, tikėjimas, romumas, susilaikymas*“.⁹¹ Dvasios vaisius gali duoti tik pati Dvasia.

Pagalvokime – kai mus kažkas giliai įskaudina, argi mes tuojau puolame atleisti? Dažnai mes laikome savyje tą nuoskaudą, galvodami: „Mane neteisėtai nuskriaudė, aš nekaltas, kodėl aš turėčiau atleisti?“ Mes atleidžiame tik tada, kai mus užgavęs žmogus „vaikšto keliais“, maldaudamas atleisti, ar kai kitais būdais nusipelno atleidimo. O ir kai atleidžiame, tai dažnai tai darome paviršutiniškai, ir viduje vis tiek dar kuri laiką nešiojamės pagiežą, kuri vėliau ima ir pratrūksta.

Tačiau yra rašoma: „*Kaip Kristus jums atleido, taip ir jūs atleiskite*“.⁷⁵ Kabėdamas ant kryžiaus ir matydamas mūsų bjaurias nuodėmes (už kurias mes kitiems neatleistume), Kristus nesakė: „O kodėl aš turėčiau atleisti?“ Jis nesakė: „Aš atleisiu tik geriems, kurie daro mažas nuodėmes, kurie ant kelių maldauja manęs atleidimo, o blogiems neatleisiu, piktadariams nėra atleidimo, jie to nenusipelnė“. Taip sakome mes, bet ne Dievas. Kristus mums atleido ne todėl, kad mes Jo maldavome atleisti, ne todėl, kad mes to nusipelnėme. Jis mums atleido nieko iš mūsų nereikalaudamas, be jokių sąlygų, Jis atleido dovanai, savanoriškai. Taip ir mes turime atleisti – besąlygiškai, savanoriškai, nuoširdžiai.

Savo jėgomis mes niekada to nepadarysime, nes mes negalime duoti gero vaisiaus, kuris patiktų Dievui. Meilė, džiaugsmas, ramybė, ilga kantrybė, švelnumas, gerumas, tikėjimas, romumas, susilaikymas – tai ne mūsų vaisiai, tai – Dvasios vaisiai. Mūsų vaisiai pateikiami Laiške galatams: „*Svetimavimas, paleistuvystė, nešvarumas, gašlumas, stabmeldystė, burtinin-*

kavimas, neapykanta, nesutarimai, rungtyniavimai, rūstybė, vaidai, maištavimai, erezijos, pavydai, žmogžudystės, girtavimai, orgijos ir panašūs tokie“.⁹²

Kaip matyti, labai aiškus skirtumas tarp to, ką kuria Dievas, ir to, ką subrandiname mes savo kūniškais sugebėjimais. Žinoma, mūsų savigarba nenori su tuo sutikti – juk pasaulyje yra nemažai gerų žmonių, kurie daro gerus darbus, šelpia beturčius, dalinasi savo turtu, padeda ieškantiems pagalbos. Kad ir visiems gerai žinoma Motina Teresė, kurią pasaulis vainikuoja laurais už jos gailėstingumo darbus. Žinoma, mes galime padaryti nemažai gerų darbų, jei mums leidžia įsitikinimai, laikas ir galimybės. Tačiau mūsų vertinimų skalė, palyginus su Dievo vertinimais, yra žema. Mes galime padaryti tai, kas mūsų akimis žiūrint yra geri darbai, bet Dievo gerų darbų mes savo kūno pajėgumais padaryti nepajėgiame.

Štai pavyzdžiui: mes kas dieną darome žmonėms gera, ypač tiems, kurie su mumis gerai elgiasi. Bet ima ir pasitaiko žmogus, kuris mus įskaudina ar pasielgia su mumis netinkamai. Ir staiga nebeturime nei noro, nei jėgų atleisti, viduje gal netgi pradėdame to žmogaus nekęsti ar jo vengti. Čia ir užsibaigia mūsų geri darbai – kai tik mums kas padaro blogą, mūsų prigimtis pradeda šiauštis. Biblijoje rašoma, kad turime atleisti, kaip Kristus mums atleido. Biblija iš mūsų reikalauja tokių gerų darbų, kokių mes nesugebame padaryti. Tai ką tuomet mums daryti? Kokią mes turime išeitį? Tam, kad galėtume atleisti taip, kaip atleido Jėzus, mes turime turėti Kristaus teisumo vaisius, tas Jo savybes, kurios įgalintų mus pasielgti tinkamai net ir tuomet, kai mūsų kūniški sugebėjimai to padaryti negali.

Laiške filipiečiams rašoma: „*Kad jūs būtumėte nuoširdūs [...] būdami pripildyti teisumo vaisių, kurie yra per Jėzų Kristų Dievo šlovei ir gyriui*“.⁹³ Čia rašoma, kad teisumo vaisiai yra per Jėzų Kristų, o štai Laiške galatams yra išvardinti Dvasios vaisiai. Dvasios vaisiai – tai tie patys Jėzaus Kristaus vaisiai. Dvasia mumyse augina Kristų, brandina mumyse Kristaus vaisius. Laiške galatams rašoma: „*Mano vaikeliai, dėl kurių aš vėl kenčiu gimdymo skausmus, kol Kristus bus suformuotas jumoje...*“⁹⁴ Apaštalas Paulius skelbė bažnyčioms malonės evangeliją, siekda-

mas juose suformuoti Kristų. Iš tiesų tai ne pats Paulius formuoja tikinčiuosiuose Kristų, bet evangelijos žodžiai, kuriuos jis skelbia. Šventoji Dvasia per evangeliją ir atlieka tą darbą, augindama mumyse Kristaus vaisius.

Mes turime liautis pasikliauti savo kūnu ir pradėti pasitikėti Dievo žodžiu, laikyti jį savo gyvenimo pagrindu. Kai mes tai darysime, Dvasia pradės mumyse veikti, mus augins, tręš, laistys Dievo žodžiu, kol mumyse pradės augti ir sirpti Dvasios, kitaip vadinami – Kristaus, vaisiai.

Mes esame Dievo žodžio žmonės – visiškai nauji kūriniai, o mūsų gyvenimo knyga – Biblija, kurią Dvasia naudoja mūsų auginimui, kaip yra rašoma: „*Visas Raštas yra duotas Dievo įkvėpimu ir yra naudingas mokslui, pabarimui, pataisymui, teismo pamokymui, kad Dievo žmogus būtų tobulas, visiškai aprūpintas visiems geriems darbams*“.⁹⁵

Tarnystės motyvai

Bet kokį darbą atlikdami mes esame vedini tam tikrų motyvų. Vieni darbuojamės dėl garbės, prestižo, kiti – iš pareigos, dar kiti – verčiami. Niekas nieko nedaro be priežasties.

Senajame testamente Dievas Izraeliui davė įstatymą, kuriame buvo nurodyta, kokius darbus turi daryti žydai. Kunigų knygos 26-tame skyriuje ir Pakartoto įstatymo knygos 28-tame skyriuje yra surašytos sąlygos, kurių Dievas laikysis su izraelitais, jiems Jam tarnaujant. Tas Dievo sąlygas galima nusakyti taip: „Jeigu jūs darysite tai, ką sakau, aš jus palaiminsiu. Bet jeigu nedarysite, ko reikalauju, jūs būsite nubausti“. Jėzus irgi, skelbdamas įstatymą, sakė mokiniams: „*Nes jeigu jūs atleisite žmonėms jų kaltes, tai ir jūsų dangiškasis Tėvas jums atleis; bet jeigu jūs neatleisite žmonėms jų nusižengimų, tai nei jūsų Tėvas neatleis jūsų nusižengimų*“.⁹⁶ Kiekvieną dieną žydai vykdė Dievo įsakymus, pastoviai Jo stebimi. Jie nuolat jautė įtampą, nenorėdami supykdyti savo Dievo. Bijodami Dievo bausmės, jie buvo priversti Jam tarnauti. Toks buvo žydu tarnystės Dievui motyvas – baimė.

Mes taip pat esame pašaukti tarnauti Dievui. Jis mums taip pat davė nurodymus ir tarnavimo sąlygas. Tačiau skirtingai nuo Izraelio tautos, mums nereikia tarnauti Dievui, Jo bijant ir siekiant Jo palaiminimų. Nes mes jau esame palaiminti visais dvasiniais palaiminimais dangaus vietose, Kristuje.¹³ Izraeliui reikėjo „lipti kopėčiomis“ į viršų nusiskinti Dievo palaiminimų. Mums gi nereikia niekur lipti, nes mes jau esame pačiame viršuje – mes jau turime visus palaiminimus. Ar mes tarnausime patikdami Dievui, ar mes jį apvilsime, ar iš viso netarnausime, nuo to nepriklausys mūsų pozicija prieš Dievą. Mes esame priimtini Jo mylimajame Sūnuje⁹⁷ ir niekada neprarasime savo palaiminimų, nes mes jų neužsitarnavome – mes turime juos gavę dovanai nuo tada, kai įtikėjome Kristumi. Mums nereikia atleisi tam, kad Dievas mums atleistų, nes mums jau viskas atleista dovanai, nepriklausomai nuo mūsų. Mūsų situacija daug geresnė – žydai turėjo viską užsidirbti, o mes nuo pat pradžių viską turime.

Todėl ir mūsų tarnystės motyvai yra kitokie. Mes netarnaujame Dievui išitempę, bijodami prarasti savo palaiminimus. Mūsų tarnystės motyvas – ne baimė, bet padėka Dievui. Mes su dėkingumu Jam tarnaujame, nes mes dovanai iš Dievo gavome visus Kristaus turtus: „*Man, mažesniam už mažiausiąjį iš visų šventųjų, yra duota ši malonė, kad aš tarp pagonių skelbčiau neištiriamus Kristaus turtus*“,¹⁵ kaip rašo Paulius.

Įsivaizduokite, kad gyvenate baudžiamos laikais ir tarnaujate pas poną. Tačiau jis jums yra nepaprastai dosnus: jis jus viskuo aprūpina ir netgi daugiau, nei jums reikia, leidžia jums nebedirbti, kai tuo tarpu kiti lenkia nugaras, kad užsidirbtų duonos kąsnį. Argi jūs nenorėtumėte atsidėkoti tokiam dosniam šeimnininkui, kuris jus viskuo aprūpino? Ar jūs jam netarnautumėte bent iš padėkos? Ar mes neturėtume iš padėkos tarnauti Dievui, kuris mus dosniai apdovanojo Kristuje ir pasirūpino mūsų ateitimi?

Paulius savo laiškuose visuomet dėkoja Dievui už tikinčiuosius, už jiems duotus malonės turtus bei ragina mus būti dėkingiems Dievui už turimus palaiminimus ir nuoširdžiai Jam tarnauti.

Ar jūs tikras savo ateitimi? Ar jūs galite iš širdies pasakyti Dievui: „Aš tikiu, kad Kristus mirė ant kryžiaus už mano nuodėmes ir tik per šią Jo atliktą auką mano nuodėmės yra atleistos, aš esu išgelbėtas nuo bausmės ugnies ežere“?

Jei jūs nesate tuo tikras, užsitikrinkite tai! Kristus už jus viską padarė, todėl Dievas iš jūsų visiškai nieko nebereikalauja. Tam, kad įgytumėte išgelbėjimą, jums nereikia nei melstis, nei atgailauti, nei nuodėmių išpažinėti. Jums tereikia tikėti tuo, kas parašyta Dievo žodyje – kad Kristus mirė ant kryžiaus, sumokėdamas už visas jūsų nuodėmes bei išgelbėdamas jus iš ugnies ežero, ir prisikėlė, kad jums duotų amžiną gyvenimą.

Jeigu jūs tuo tikėsite, Dievas atleis visas jūsų nuodėmes, išgelbės jus iš ugnies ežero ir dovanos jums amžiną gyvenimą.

Cituojamų Rašto eilučių sąrašas

(citasos paimtos iš KJV Biblijos vertimo)

1. Pr. 2:16	34. Gal. 3:8	66. Ef. 3:16
2. Apr. 20:13-15	35. Apd. 1:16	67. 2Kor. 4:16
3. 1Kor. 15:22	36. Rom. 9:4-5, 3:1-2	68. Gal. 1:4
4. Rom. 5:12	37. Gal. 5:18	69. Rom. 8:18
5. Ef. 2:1-2	38. Rom. 6:14	70. 2Kor. 4:16-17
6. Rom. 6:23	39. Apd. 20:24, 32	71. Rom. 12:2
7. Ef. 2:4-5	40. 1Kor. 2:7-8	72. Ef. 4:23-24
8. Kol. 1:13-14, 2:13	41. Ef. 3:1-5	73. 1Tim. 5:23
9. Ef. 4:32	42. Rom. 16:25-26	74. Ef. 4:32
10. Kol. 3:13	43. 2Tim. 3:16	75. Kol. 3:13
11. 2Kor. 5:21	44. Rom. 11:13	76. Kol. 2:13
12. Rom. 5:1	45. 1Kor. 4:16	77. 1Kor. 7:39
13. Ef. 1:3	46. 1Kor. 11:1	78. 2Tes. 3:10
14. Kol. 2:9-10	47. Mt. 10:5-6	79. Ef. 4:28
15. Ef. 3:8	48. Mt. 15:24	80. 1Tim. 5:8
16. Ef. 2:7-9	49. Gal. 2:6-7, 9	81. 1Tim. 2:3
17. 2Kor. 5:17	50. Apd. 20:32	82. Ef. 6:18
18. Tit. 3:4-5	51. Gal. 3:1-3	83. 2Tim. 3:16
19. Rom. 6:1-3	52. Gal. 6:12-13, 5:1-4	84. Ef. 1:15
20. Rom. 6:4-10	53. Gal. 3:1	85. Ef. 3:14-19
21. Rom. 8:32	54. Gal. 5:4	86. Fil. 1:9-11
22. Ef. 2:4-6	55. 1Kor. 2:9-10	87. Kol. 1:9-12
23. Rom. 6:6-7	56. 1Kor. 2:13	88. Ef. 2:10
24. Rom. 6:22	57. Ef. 3:16	89. Ef. 1:3
25. Rom. 6:11-13	58. Kol. 1:11	90. 1Tes. 5:17
26. Ef. 2:10	59. Hbr. 4:12	91. Gal. 5:22-23
27. Rom. 6:4-5	60. 1Tes. 2:13	92. Gal. 5:19-21
28. Jn. 4:24	61. 1Kor. 1:22	93. Fil. 1:10-11
29. Rom. 8:10, 1, 6, 13	62. 1Kor. 1:21	94. Gal. 4:19
30. Jn. 6:63	63. Rom. 1:16	95. 2Tim. 3:16-17
31. Ef. 6:17	64. Hab. 2:4	96. Mt. 6:14-15
32. Mt. 22:31-32	65. Kol. 1:11	97. Ef. 1:6
33. Pr. 12:1, 3		